

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Ἀρισίων

Ἀριθ. 43

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΗΜ. Κ. ΦΙΔΕΡΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐκαστον φύλλον τιμ. λειπ. 20

ΕΤΟΣ Α ΦΥΛΛΟΝ ΙΙ - 12

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » ΦΡ. ΧΡ. 2

ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΘΡΗΝΟΥΝΤΕΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἦτο μία τοποθεσία ἔλτακτος. Ποτέ ἄλλοτε εἰς τοὺς μακρυνούς μου περιπάτους ποῦ ἔκαμα δὲν τὴν εἶχον ἰδῆ. Ρυάκια, πλατάνους, αἰγοκλήματα, ἄνθη, χλόην καὶ τί δὲν εἶχε τὸ μέρος αὐτό. Παρέκει, κάτωθεν μιᾶς γεφύρας, ἀγροὶ δάφναι εἶχον φυτρώση. Καὶ ὅμως ῥόδα δὲν ἔβλεπα πουθενά. Ἐνῶ τὸ μέρος αὐτό, μποροῦσε κάλλιστα κανεὶς νὰ πῆ ὅτι ἦτο τοῦ ἔρωτος βασίλειο. Καὶ ὅμως δὲν ἦρχ οὔτε ἓνα ῥόδο. Ἐνα προαίρημα μὲ ἔκκαμε νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἦμην ἐκεῖ πάντοτε μόνος, καὶ ὅτι σ' ἐκείνην ποῦ θὰ ἦρχετο — ὑπέθετα χωρὶς νὰ μπορῶ εἰς τ' ὄνειρόν μου νὰ ξεχωρίσω πρόσωπα — ἔπρεπε νὰ προσφέρω ἓνα ῥόδο. Ἐβλεπα τὴν δάφνην μὲ ἀγανάκτησιν. Τί ἦλθε νὰ φυτρώση ἐκεῖ, ἐσκεπτόμην. Ὅταν ἐγὼ περιφρονῶ τὴν ἀπατηλὴν δόξαν ποῦ πολλαὶ φοραὶς μὲ ἔκκαμε νὰ στεναῶζω καὶ ἔρχομαι τόσο δρόμο ἐδῶ κάτω, σ' αὐτὸ τὸ μακρικὸ ταπίον, νὰ περάσω μιὰ ὄρα ἀγάπης.

Καὶ σχεδὸν ἐφώναζα — Δάφνη σὲ περιφρονῶ! Γιναὶ δὲν εἶδα ἀπὸ ὅσους ἐστεφάνωσες εὐτυχισμένο κανένα. Φύγε πιά ἀπὸ κεῖ νὰ μὴ σὲ βλέπω καὶ ταράσσονται αἱ σκέψεις μου. . . Καὶ εἶδα τότε τῆς δάφναις νὰ χάνωνται ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ νὰ φυτρώνουν ὠραϊότατα ῥόδα. Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ ῥόδα εἶδα νὰ ἔρχεται κοντά μου μία μορφή γνωστή. Ἦτο μία δεκαοκταετής νέα. Πράγμα παράδοξον! Ὅσας νέας ἔτυχε νὰ γνωρίσω, ὅλας εἴμπορεῖ νὰ τὰς ἔβλεπα εἰς τ' ὄνειρόν μου χωρὶς ἐκπληξιν. Ὅχι ὅμως καὶ αὐτὴν! Διότι πάντοτε τὴν ἀπέφευγον, ἐπειδὴ ἡσθάνομην αἴσθημα ἀγάπης γι' αὐτὴν, καὶ ἐφοβούμην μήπως τὴν ἀγαπήσω. Καὶ ἐνῶ τὴν ἀπέφευγον, μού φαίνεται ὅτι τὴν ἠγάπων. Ἐνεκα λόγων ἀνωτέρων, κοινωνικῶν, ἐστενοχωρούμην ὅταν ἐνόμιζον ὅτι τὴν ἠγάπων, καὶ προσεπάθουν νὰ ἀποσβέσω πᾶν αἴσθημα. Δὲν θὰ σὰς περιγράψω τοὺς περιπάτους ποῦ ἐκάμομεν κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν εἰς τὰ ἄλση ἐκεῖνα, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, τῆς ὁποίας μόλις διακρίνεται κυμμία

JAMES BARR

Η ΜΑΤΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

ἀκτίς — τόσο πυκνά ἦσαν τὰ δένδρα — οὔτε τὰ ἄσπρατά μας τὰ ὅποια ἐπανελάβην ἡ ἡχώ· οὔτε τὰς συνομιλίας μας, αἵτινες καὶ τώρα ἀκόμη ὅταν τὰς σκέπτομαι, μοῦ φέρουν μίαν μυστικὴν συγκίνησιν. Ὅχι! μόνο θὰ σὰς εἶπω ὅτι, ὅταν ἐξύπνησα, ἤσθάνομην πλέον ὅτι τὴν ἡγάπων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας μου. — Δυστυχῆς ἐγώ, εἶπα, τόσο κκιρὸν προσεπάθουν νὰ σβέσω ἓνα αἶσθημα... καὶ τώρα τὸ βλέπω ἐγείραν θρασεῖαν κεφαλὴν.

* *

Ἐπῆγα τὴν ἐπομένην νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Εἶχα τὸσους μῆνας νὰ τὴν ἰδῶ. Πλὴν ἀνέλπιστο μανθάνω εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅτι πρὸ μηνὸς εἶχεν ἀρραβωνισθῆ — αὐτὸ μὲ ἀνεκούφιτε — καὶ ὅτι τώρα ἔκειτο βρῆως ἀσθενῆς ἀπὸ ἐπιδημικὴν νόσον. Δάκρυα σχεδὸν ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἀνεχώρησα. Τὴν ἐπομένην ἀπέθανεν! Παρηκολούθησα καὶ ἐγὼ τὴν κηδεῖαν μέχρι τοῦ νεκροταφείου, καὶ συνελυπήθη καὶ τὸν ἀτυχῆ μνηστῆρά της ὅστις ἦτο ἀπαρηγόρητος.

Μετὰ δέκα ἡμέρας, ὅταν ἐχάραζεν, ἐπορεύθη σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλω, εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ὅπισθεν τοῦ βουνοῦ ὁ οὐρανὸς ἦτο χρυσαυμένος καὶ μὲ χαρὰν ἐπερίμενε νὰ ὑποδεχθῆ τὸν ἥλιον. Ἦσυχία παντοῦ, γαλήνη! Ἡ χλόη ἦτο πλήρης δροσιάς, ἥτις ἔβρεξε τὰ ὑποδήματά μου. Μία μικρὰ ἀκακία τὴν ὅποιαν εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ σείσω, μὲ ἐγέμισε δροσιᾶ. Ἐπροχώρησα πρὸς τὸν τάφον ποῦ ἐζήτουν καὶ ἐστάθην — μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγονυπέτησα· δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς. — Καὶ πρᾶγμα ἀπίστευτον! Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ τοποθεσία αὐτῆ, ἦτον ἀκριβῶς ἐκεῖνη ποῦ εἶδον ἐν ὄνειρῳ! Εἶδα τῆς δάφνης, εἰς τὸ μνημεῖον ἐνός ποιητοῦ. Εἶδα τὰ ῥόδα εἰς τὸ μνήμα της. Καὶ ἔμεινα ἐκεῖ σκεπτόμενος ἀρετὴν ὄραν. Κατόπιν ἠγέρθη καὶ ἔγραψα εἰς τὴν πλάκα τοῦ τάφου της — Καὶ μένουν μέχρι τώρα:

«Ὅλος ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἐν ὄνειρον; Ὅποτε λοιπὸν ἀγαπήσῃ, ἐν ὄνειρῳ δὲν θὰ ἀγαπήσῃ; Αἶ, καὶ ἐγὼ εἰς ἐν ὄνειρον ἐξεμυστηρεύθη τὸν ἔρωτά μου!»

Μόλις ἐτελείωσα, ἔφθασε καὶ ὁ μνηστῆρ της, κομίζων σωρὸν ἀνθέων, τὰ ὅποια ἐσκόρπισε τριγύρω καὶ μετ' ὀλίγον τὸν εἶδον κύπτοντα καὶ ἀναγινώσκοντα ὅσα εἶχον γράψῃ. Καί μοῦ ἐφάνη τότε ὅτι ὄνειρον ἦτο καὶ ἡ στιγμὴ αὐτή.

Αἰμίλιος Παῦλος

*****

Συζητῶν μὲ μερικοὺς φίλους μου πρὸ τίνος ἐν τινι καφενεῖῳ, ἐνεθυμήθη μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ματάβθαν τοῦ Καναδά, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν εἶχε ἐκεῖ περατωθῆ ὁ μέγας σιδηρόδρομος.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ἦτο ὥρα βραδυὰ τοῦ Ἰουλίου καὶ ἐμβῆκα εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον κάποιου Δρολλάρδου, εὐρισκόμενον εἰς κεντρικὸν μέρος, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐγνωρίσθη μὲ καμμιὰ δεκαριά πελάτας μὲ τοὺς ὁποίους ἤρχισα συνομιλίαν. Ὅλοι διηγούντο ἓνα σωρὸ ἱστορίας ἐπὶ τῶν ἀνδραγαθιῶν τῶν σκύλων· ἡ ὥρα παρήχθη εὐχάριστος, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς νέος μὲ ῥάσον πωλῶν λαχεῖα ὑπὲρ μιᾶς ἐκκλησίας ἀντὶ 50 σέντς ἕκαστον. Ὅλη ἡ παρέα ἠγόρασεν ἀπὸ ἐν, καὶ ἐγώ, ὅστις ὄφειλον νὰ μὴ δυσαρεστήσω τοὺς ἄλλους, ἠναγκάσθη νὰ πάρω ἐν.

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ὅλα τὰ μέλη τῆς παρέας μου συνηντήθημεν εἰς τὸ ἴδιον μέρος διὰ νὰ κάμωμε τὴν ἴδια δουλειά.

Αἶφνης ἐνῶ ἐσυζητοῦμεν, εἰς φίλος μας, παρακαθήμενός μου ἠγέρθη καὶ ἐτίναξε τὸν βραχιόνά του καὶ μὲ τὸ τσιμποῦκί του ἔδειξε τὸν δρόμον ἐξῶ.

— Μία ἀρκουδα! ἀνέκραξεν.

Ἐστράφημεν καὶ ὄντως εἶδομεν τὸ θηρίον. Ἦτο παχύτατον, κατὰμαυρον, καὶ μὲ τρίχωσιν πολλήν. Εὐτυχῶς δύο ἄνδρες συνεκράτουν ἀνὰ μίαν ἄλυσσον προσδεδεμένην ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ περιλαμίου τοῦ θηρίου, μήκους τριῶν μέτρων ἕκαστην. Οἱ δύο ἄνδρες ἐτραβοῦσαν τὴν ἄρκτον πρὸς τὰ ὄπισθεν καὶ εἰς τὰς δύο ἀντιθέτους διευθύνσεις οὕτως ὥστε νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἀπόστασιν καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἄρκτος. Διαρκῶς δὲ τὸ θηρίον ὠρμούσεν ἐναντίον τῶν ὀδηγῶν της, ἀνευ ἀποτελέσματος.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἡ ὀλίγον εὐχάριστος αὐτῆ συνοδεία πρὸ τοῦ οἶνοπωλείου μας. Οἱ ὀδηγοὶ ἐνέπηξαν δύο πασσάλους καὶ προσέδεσαν τὰς ἀλύσσους καὶ ἤρχισαν νὰ σφογγίζουν τὸν ἰδρωτά των.

Ἐν τῷ μεταξύ μᾶς παρετήρει προσεκτικῶς ὁ εἰς τῶν ὀδηγῶν καὶ τέλος προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τὰ βλέμματά του. Τότε ἐπλησίασεν καὶ χαιρετίσας ἐμέ, ἠρώτησεν:

* Τὴν μετάφρασιν τοῦ ὠραιότατου αὐτοῦ ἔργου τοῦ James Barr, ἐφιλοτέχνησεν ὁ νέος μας συνεργάτης κ. Ἀθ. Σταθακόπουλος, φοιτητῆς τῆς Νομικῆς, ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως καὶ γλωσσομαθῆς. Ὁ κ. Σταθακόπουλος ἔχει μέχρι τοῦδε πλείστα ἔργα δημοσιεύσει, τὰ ὅποια διακρίνονται διὰ τὴν χάριν των καὶ τὴν ἀφέλειαν τοῦ ὕφους.

— Ὅνομάζουσαι Ἰζαίμς;
— Μάλιστα, ἀπήντησα.
— Λοιπὸν ἐφέραμε τὴν ἀρκουδά σας.
— Ἐχεις λάθος, φίλε μου, δὲν ἔχω καμμιαν ἀρκουδα ἐγώ.

— Δὲν ἀγοράσατε χθὲς ἓνα λαχεῖον;
— Ναί.
— Ἐ, κύριε, ὁ ἀριθμὸς σας κέρδισε τὴν ἀρκουδα αὐτήν...
— Ὡ!... δὲν τὴν θέλω! ἀνεφώνησα περίτρομος.

Τότε ὁ παρακαθήμενος ἐκεῖνος ποῦ μᾶς ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἄρκτου, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα τὸ τσιμποῦκί του καὶ μὲ ὕφος κριτικὸν ἀπετάθη πρὸς ἐμέ:

— Εἶναι ἔκτακτο ζῶο, ξένε μου. Ὅλον τὸν κόσμον νὰ γυρίσῃ δὲν ξαναβρίσκεις τέτοιο πρᾶγμα, σοῦ δίδω τὸν λόγον μου...

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζεται μιά ἀρκουδα ὅταν καλὴ κι' ἂν εἶναι...

— Ἐκτακτο ζῶο... Πουλιέται 20 δολλάρια..

— Μὰ φίλε μου, τί νὰ τὴν κάμω; Νὰ τὴν κλειδώσω σὲ μιά κασέλα καὶ νὰ τὴν κουβαλῶ μαζύ μου;

— Ὅχι, δὲν σοῦ ἀντιλέγω...

Ἐπενέβη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὀδηγὸς τῆς ἄρκτου.

— Λοιπὸν, κύριε, θὰ σὰς ἀφήσωμε τῆς ἀλυσίδας ἕως ὅτου βρῆτε ἄλλες... καὶ τώρα πηγαίνομε νὰ σημειώσωμε τὴν παράδοσιν της. Σὰς χαιρετῶ!

Καὶ παραλαβὼν τὸν ἄλλον ὀδηγὸν ἔφυγεν ἀφήνων με εἰς τὰ κρύα.

Παρήλθον πέντε λεπτὰ καὶ ἡ ἄρκτος ἔμεινε ἐκεῖ δεμένη. Ἐξάφνα ἓνα παιδί ἐφάνη ἐρχόμενον ἐπιππον καλπάζον. Χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὰ ξελαρυγγίσματα τῶν ἀνθρώπων ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἵππος συνεκρούετο μετὰ τῆς ἄρκτου.

Ὁ ἵππος ἔσθη ἀμέσως κατάπληκτος καὶ μὲ ὀφθαλμούς προτεταμένους ἐκτύπη νευρικῶς τοὺς πόδας του. Ἐβρυχήθη μανιωδῶς καὶ ἐπήδησε μακρὰν, ἀνατραπείς ἀνάσκελα. Τὸ παιδί ἐννοήσων τὸν κίνδυνον ἐπρόφθασε νὰ πηδήσῃ πρῶτον σῶον καὶ ἀβλαβές. Ὄρμησε κατόπιν εἰς τοὺς χαλινούς, ἐκαβαλλίκευσε καὶ ἐξηφκνίσθη δόσαν γκαλόπ εἰς τὸν ἐκμυκνέντα ἵππον του.

— Ἀκούς νὰ φωνάζουμε τόσην ὥραν καὶ νὰ μὴν ἐννοῆ νὰ σταθῇ τὸ παληόπαιδο, εἶπεν ὁ σύντροφός μου. Ἀλλὰ ἐπικίνδυνον πρᾶγμα, νὰ ἀφήσετε τὴν ἀρκουδά σας εἰς τὴ μέση τοῦ δρόμου, κύριέ μου! τὸ παιδί αὐτὸ ἐγλύτωσε φθηνά...

Ἐσιώπησε διὰ νὰ ἴδῃ πῶς ἐξηπλώνετο εἰς τὸ βεῖθρον τῆς ὁδοῦ ἡ ἄρκτος, συνελθοῦσα ἐκ τῆς συγκρούσεως.

— Δὲν ἐκάματε καλά, σιὲρ, ἐπανελάβην ἐκεῖνος. Ἐγὼ ἂν ἀγόραζα θεριά δὲν θὰ τὰ ἀφ-

να νὰ τρώγουν τὸν κόσμον εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἶδατε; τὸ πρῶτο σύμπτωμα, σιὲρ, ἔγινε καὶ αὐτὸ τὸ παιδί φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε. Εἶναι, ὅμως, ἔκτακτο θηρίον...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἄρκτος ἐστράφη διὰ νὰ ἴδῃ ἓνα κοριτσάκι τὸ ὅποιον διήρχετο τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ κυλίον ἓνα στεφάνι βαρελιοῦ. Τὸ παρετήρει ἤτυχος χωρὶς νὰ φωνῆ τὸ πῦρ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της· θὰ ὑπελόγιζε πόσα γέματα θὰ ἔκαμνε μὲ αὐτὸ τὸ πραγματάκι.

Ἐκεῖνος ὁ φίλος μου ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κάμῃ νὰ τρελλαθῶ μὲ τὸ «εἶναι ἔκτακτο ζῶο» ἠγέρθη αἶφνης καὶ μὲ μεγάλην προφύλαξιν ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ θηρίον. Μετ' ὀλίγον ἀπευθυνόμενος εἰς τινὰ γείτονα ἐκεῖ καθήμενον ἠρώτησεν:

— Εἶναι αὐτὴ ἡ ἀρκουδα τοῦ Χιούζε;

— Ναί.

— Αὐτὴ ποῦ δάγκωσε τὸ κύρ-ἀστυνόμο;

— Ναί.

Καὶ εἰπὼν χαιρετίσματα εἰς τὴν γυναῖκά του ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε μαζύ μας.

— Ἄ! Μὰ ξεύρετε εἶναι ἔκτακτο ζῶο! Ἐχει κοιλιά μεγάλη καὶ αὐτιά μικρά...

— Φαίνεται, τῷ λέγω, νὰ ξεύρῃς ἀπὸ ἀρκουδες. Σοῦ τὴν χαρίζω!

— Θεὸς φυλάξῃ!

— Σοῦ δίδω καὶ ἓνα δολλάριον!

Ἐκίνησε ἀποφατικῶς τὴν κεφαλὴν του.

— Τὰ κάμω δύο δολλάρια!

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὴν πάρω. Θὰ σὰς δυσαρεστήσω καὶ ἐμεῖς δὲν συνηθίζομε νὰ κάμωμε κακὸ στοὺς ξένους. Εἶναι ἔκτακτο κομμάτι...

— Τὸ ξέρω αὐτό· σοῦ δίδω πέντε δολλάρια. Ἐως ἐκεῖ μπορῶ νὰ δώσω.

— Δέχομαι! ἐφώναξε μὲ αἰφνίδιον ὕφος ὡς νὰ μοῦ ἔκοπτε τὴν ἀναπνοήν. Δώσατε τὰ μετρητά!

Μόλις ἔλαβε τὸ χρῆμα ἐστράφη πρὸς τὸν οἶνοπώλην.

— Δρολλάρδε! Κέρασέ μας ἀφοῦ γίνεσαι μέλος τοῦ «Συλλόγου τῶν Ζωοφίλων».

Ἀκράτητοι γέλωτες ἐπηκολούθησαν καὶ ὅλοι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν προθήκην τῶν ποτῶν καὶ ἔπιον ὅλοι κρασί.

Τὰ πέντε δολλάρια ἐδόθησαν εἰς τὸν Δρολλάρδον ὅστις ἀφαιρέσας τὸ τίμημα τῶν ὄσων ἔχρεωστύσαμεν ἀπὸ πρὶν εἰσῆγαγε τὰ ῥέστα εἰς ἓν ὑάλινον δοχεῖον ἐλαῖων.

— Ἐχω ἐδῶ μέσα πάνω ἀπὸ 18 δολλάρια! εἶπεν.

Κατόπιν μὲ τὸν ὑπηρέτην του ἐπῆγε καὶ ὠδήγησε τὴν ἄρκτον ἐντὸς τοῦ οἶνοπωλείου καὶ

παρήγγειλεν εἰς τὸν παραπλεύρως σιδηρουργὸν σιδηροῦν κλωθόν.

— Ἄ! Μὰ εἶναι πρωτοφανές κομμάτι! εἶπεν ὁ οἰνοπώλης καὶ διέταξε εἰς τὸ παιδί του νέα κεράσματα εἰς ὑγείαν μου.

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν)

Ἄθ. Α. Σταθακόπουλος.

|||||

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΥΑΚΙΝΘΟΥΣ",

Ο ΜΕΝΕΞΕΣ

Ξέρεις μικροῦλα; Ἄπ' τοῦ Μαγροῦ
Τὸ δροσερὸ λειβάδι,
Ἐξήτησε κ' ἡ χειμωνιά
Ἐν ἄνθος γὰρ σημάδι.

Τῆς χάρισαν τὸ Μειξέ.
Κι' εἶσι ἀπὸ τοῦ αἰῶνα,
Κάθε χειμῶν ἀνθοβολεῖ
Μὲ τ' ἄσπρα κρύα χιόνια...

Καὶ σὺ σκληρῆ, ποῦ Μενεξέ
Συχνὰ ζητᾷς πὸ μένα,
Μὴ πάγους σ' τ' ἄσπρα στήθη σου
Καὶ χιόνια ἔχεις κρυμμένα; !!!

Γεώρ. Α. Ἀσημάκης.

|||||

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α'

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Η ΓΙΑΓΙΑ

[Σειρὰ διηγημάτων γραφομένων εἰδικῶς χάριν τῆς «Πλειάδος» ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ λογογράφου μας κ. **Τιχάρδου Σ. Παρίση**, τοῦ ὁποίου τὴν γλαφυρότητα τοῦ καλὰμου ἐξετίμησαν ὅλοι ὅσοι ἔτυχε νὰ ἀναγνώσωσιν οἰονδήποτε ἔργον του. Ὁ κ. Παρίσης ἔχει δημοσιεύσει πληθὺν διηγημάτων του εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, τὰ ὅποια τῷ εἰδῶσι θέσιν μεταξὺ τῶν πρώτων διηγηματογράφων μας. Ἡ «Πλειάς» λογίζεται εὐτυχῶς ἀποκτώσα τοιοῦτον συνεργάτην].

Θὰ ἦτο ἡ δεκάτη ἔσως φορά, καθ' ἣν ἐκρούετο τὴν πρῶταν ἐκείνην ἡ θύρα τοῦ Ἀνατομείου, ὅπου ὁ νεαρὸς βοηθὸς τῆς παθολογίας εἰργάζετο ἀνευδότης.

Μανιώδης διὰ τὴν νέαν ἐνόχλησιν ἐκράυασεν εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὅστις ἡμῆνοιζε τὴν θύραν.

— Ποιὸς εἶναι πάλι; Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μ' ἀφήσης ἤσυχον;

— Ἐχεις δίκαιον, κύριε, ἀλλὰ εἶναι μιὰ γρη῏α, ποῦ δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ μὴ τὴν δεχθῆτε.

— Δὲν θὰ κατορθώσω; Καὶ γιατί;
— Διότι ἄλλως δὲν ὑπάρχει μέσον ἀπαλλαγῆς.

— Προσπαθήσατε ἀκόμη, σὰς παρακαλῶ, τὸ ἀπαιτῶ.

Ὁ τόνος, δι' οὗ ἐλέχθησαν τ' ἀνωτέρω ἐπέφερε διὰ τῆς ἐπιβολῆς τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐψῶν τοὺς ὤμους, εἰς σημεῖον διαταγμοῦ περὶ τῆς ἐπιτυχίας ὁ ἐπιστάτης ἠτοιμάζετο νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολήν του, ὅταν αἰφνιδίως διηνοιχθῆ ἡ θύρα καὶ ἐπεφάνῃ εἰς τὸ κατώφλιον γυνή, ἥς ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἡλικία εἶχε κυρτώσῃ τὸ ἄλλοτε ἐπιβλητικὸν ἀνάστημα.

— Πῶς... τολμάτε; ... ἐπιθύρυσεν ὁ ἐπιστάτης καταβάλλον ἐσχάτην προσπάθειαν νὰ τῆς ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον.

Ἀλλὰ, χωρὶς οὔτε κἄν νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους του ἡ γραῖα τὸν ὤθησε παράμερα μ' ἐν κίνημα καὶ ἀποφασιστικῶς προὐχώρησε πρὸς τὸν ἰατρόν, ὅστις δὲν ἐφάνῃ εὐμενῶς ὑποδεχόμενος αὐτήν.

Ἔστη, ἐσταύρωσε τὰς ὑπὸ τῶν κόπων ἀπεσκληρυμένας χεῖράς της καὶ τὸν παρετήρησε με τοιαύτην ἔκφρασιν ἄλλοι καὶ θεομῆς ἰκεσίας, ὥστε ὁ νέος δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν περὶ ἐξώσεως ἀπειλήν του, δι' ἧς τὴν εἶχε προῦπαντήσῃ.

— Ἐδῶ φέρουν τοὺς πνιγμένους; ἠρώτησε. Ὁ ἰατρός κατένευσε.

— Διατάξτε λοιπὸν νὰ μὲ πᾶν ἀμέσως ἑστὸ μέρος ποῦ τοὺς ἔχετε βαλμένους, κύριε.

Αἱ λέξεις ἐξήρχοντο μὲ προσπάθειαν ἐκ τοῦ στήθους. Τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ δεχθῆ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναμῆνῃ μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν αἱ πύλαι τοῦ Ἀνατομείου θ' ἀνοίγοντο πρὸς τὸ κοινόν.

— Νὰ περιμένω, ἀνεφώνησε μὲ ἀπελπισίαν, ἀλλὰ περιμένω δυὸ μέρες μὲ ἀγωνία· δυὸ μέρες δὲν φάνηκε ἑστὸ σπίτι.

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός· γιὰ ποιὸν λέτε;

— Γιὰ ποιὸν; Παναγία μου! γιὰ ποιὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν Λουκά μου, τὸ ἐγγόνι μου. Δούλευε σ' ἕνα ψαράδικο κι' ὁ ἀφεντικός του δὲν τὸν εἶδε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ προχθὲς ποῦ πῆγε γιὰ ψάρεμα. Θὰ πνίγηκε!

Καὶ ὑψοῦσα τὰ βλέμματα τὰ προσήλωσεν ἐρευνητικὰ ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ διὰ ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ του τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν φόβων τῆς· τὰ δάκτυλά της συγχρόνως συνεσπειροῦντο σὰν κλοιοὶ σιδηρένιοι.

Ἡ ἀπελπισία της τέλος συνεκίνησε τὸν νέον, ἂν καὶ συνηθισμένον ν' ἀντιμετωπίζῃ μὲ ἀδιαφορίαν τὸν σπαραγμὸν τῶν ψυχῶν, ὃν συνήντα

ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του.

— Φίλιππε! ἐκράυασεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐπιστάτην, ὅστις ἴστατο πάντοτε παρὰ τὴν θύραν, ἀνχμῶν διαταγᾶς τοῦ κυρίου του, πῆγαινε ν' ἀνάψῃς τὸ νεκροσκοπεῖον.

Ὁ ἐπιστάτης ἐξῆλθεν, ἐνῶ ὁ ἰατρός κατέβλε πλείστας προσπάθειάς ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν γραῖαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τῆς εἶδει τέλος κάθισμα, ὅπου ἐκείνη κατέπεσε μουρμουρίζουσα εὐχαριστήριους τινὰς λέξεις.

Ἐπανελάβε τὰς ἀναλύσεις του, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἐπλανᾶτο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπεράνω τοῦ μικροσκοπίου του πρὸς τὴν καθισμένην παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐργαστηρίου του γραῖαν.

Παρέμενεν ἐκεῖ ἀκίνητη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἑστὸ στήθος, τὸ βλέμμα καρφωμένον πρὸς τὴν θύραν, ζῶσα εἰκὼν τῆς οὐδύνης, τῆς πενίας, προσωποποιήσεως τῆς ἀθλιότητος.

Ὅχι ὅμως τῆς ἀθλιότητος ἐκείνης, ἡ ὁποία ὑποτάσσεται εἰς τὸ ἀναπόφευκτον, ἀλλ' ἐκείνης, ἥτις θαρραλέα, καρτερικῆ τὸ μάχεται, τὸ ἀντιμετωπίζει διὰ νὰ τὸ ὑπερπηδήσῃ, ἡ ὁποία δὲν φοβεῖται τὴν αὔριον, διότι γνωρίζει ὅτι κάθε μῆρα εἶναι σὰν τὴν περασμένην της, χωρὶς μεταβολή. Μόνον ὁ θάνατος δύναται νὰ τὴν νικήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν θέλει· ἡ δύναμις της ἐνεργητικῆ συνηθισμένη εἰς τὸν ἀγῶνα, φρικτᾶ πρὸ τῆς ψυχρᾶς καὶ αἰωνίας γαλήνης τοῦ θανάτου.

Τέταρτον παρήλθεν ὁ ἰατρός διέκοψε τέλος τὴν σιγὴν καὶ ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν γραῖαν πληροφορίας περὶ τῆς ἐργασίας της, τῆς οἰκογενείας κ.τ.λ. Τέλος ἠρώτησεν ἂν τὸ παιδί, ποῦ ἤρχετο ν' ἀναζητήσῃ εἰς τὸ πένθιμον αὐτὸ μέρος ἦτο τὸ μόνον, ποῦ εἶχε.

Τὸν παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα; Ναι, δὲν ἔχω ἄλλον κανένα ἑστὸν κόσμῳ! ὁ ἄνδρας μου πέθανε! Εὐλογητὸς ὁ Θεός! — τὰ παιδιὰ μου, ἐξηκολούθησε μονολογοῦσα σχεδὸν — ἐλπίζω, ὅτι πέθαναν κι' αὐτὰ!

— Πῶς; ἐλπίζετε; ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός.

— Ναι, ἀπήντησε μὲ σταθερότητα. Διότι ὅλα ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρους! Τὰ γόρια μέθυσοι σὰν κι' αὐτόν, τὰ κωρίτσινα τιποτένια. Ὅλα πῆραν τὸν ἴδιον δρόμον, χωρὶς ν' ἀκούσων καὶ μένα, ποῦ τοὺς εἶδεινα τὴν ὁδὸν τῆς δουλειᾶς καὶ τῆς τιμιότητος. Τὸ ἕνα ὑστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο μ' ἀφῆσαν· ἡ τελευταία μού ἐγκατέλειπε κι' αὐτὸ τὸ παιδί. Στὴν ἀρχὴ τὴν καταράστηκα γιὰ τὸ βᾶρος αὐτό, μὰ ὑστερα τὴν εὐλόγησα. Τὸ παιδί αὐτό — ποτέ μου δὲν τ' ὄλπιζα — βγήκε καλὸ, τίμιον κι' αὐτὸ μ' εὐχάριστῃσε.

Ὡμίλει ἡμέρα, χωρὶς νὰ λυπῆται, ὡσανεὶ διηγεῖτο ἱστορίαν τρίτου. Ἀλλὰ κατὶ τι στὴν ὀμιλίαν της συγκινοῦσε περισσότερον ἀπὸ τὰ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

εὐγλωττότερα κηράπωνα, κατὶ ἀπλοῦν καὶ ἐπιβλητικὸν συγχρόνως.

Ὁ νέος ἐκείνος, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ βραχὺ του στάδιον τόσους εἶχεν ἄρη θριάμβους, ἠσθάνθη σεβασμὸν πλησίον τῆς ξένης ἐκείνης, πτωχῆς καὶ ἀμαθοῦς γυνικῆς.

Ὁ ἐπιστάτης εἰσῆλθε καὶ εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν προϊστάμενον του.

Ἐκείνη ἀνεπήδησεν:

— Εἶναι δυνατόν τώρα νὰ ὑπάγω; ἠρώτησε ζωηρῶς, ῥίπτουσα βλέμμα πρὸς τὸν ὑπάλληλον, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ τῆς ὑποδείξῃ τὴν ὁδόν.

Ὁ ἰατρός εἶχε ἐπίσης ἐγερεθῆ.

— Νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγώ, εἶπε.

Κατῆλθον ὁμοῦ καὶ ἐφθασαν πρὸ δωματίου ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ, ὁποῖον ἐξέφευγε πτωματώδης ὁσμῆ.

Τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως, ἡ γυνὴ εἰσῆλθε πρῶτη.

Ἐκεῖ, εἰς τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν, ὑπῆρχον παρατεταγμένα πτώματα, ἄλλα κεκαλυμμένα μὲ πέπλον τινά, ἄλλα ἐντελῶς γυμνά.

Παρήρχετο ἀλληλοδιαδόχως πρὸ ἐκάστου ἐξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ δεικνύῃ τὴν ἐλαχίστην ἀποστροφὴν πρὸ τῶν κατώχρων μορφῶν, ἃ παρετήρει μετὰ προσοχῆς, μουρμουρίζουσα προσευχὴν τινὰ ἢ σημειοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ παγωμένου τῶν μετώπου.

Αἴφνης, διακρίνασα εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου πτώμα παιδὸς μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἔσπευτε πρὸς αὐτὸ καὶ ἔπεσε γονυκλινῆς ἐκβάλλουσα ζωηρὰν κραυγὴν.

Μὲ τὰς χεῖρας τεθειμένας σφιγτὰ πρὸ τοῦ στόματος ἔμεινεν οὕτω ἀκίνητη, ἄφωνος.

Δέν ἤγγισε τὸ σῶμα, δάκρυ δὲν ἀνέβλυσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἤχος δὲν ἐξῆλθε τοῦ συνεσφιγμένου της στόματος.

Ὁ ἰατρός ἤσθάνθη φρικιάσεις μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας του πρὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἄλγους αὐτοῦ, ὅπερ δὲν παρεῖχε τοῦλάχιστον τὸ εὐργέτημα νὰ ἐκραγῇ εἰς ῥοὴν δακρῶν.

Μετὰ τινὰ χρόνον, ἐπλησίασε τὴν ἀτυχῆ καὶ τὴν ἔθιξεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου διὰ νὰ τὴν βοήθησῃ ν' ἀνορθωθῇ.

Ἐφρικίασεν ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ του, ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Μόλις ὅμως εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ, ἐστράφη καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὸ πτώμα, παρατηροῦσα αὐτὸ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἢ θρήνον.

Ὁ σύντροφός της ἐξέβλεπε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὅταν ἀπεφάσιζε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλά, μετὰ τὸ ἄψυχον πτώμα, τὸ βλέμμα της προσηλώθη νῦν ἐπὶ ἐνδυμάτων τινῶν κρεμαμένων ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ἡ ὠραία καινούργια μπλουζα, ποῦ τοῦ εἶχα κάμῃ, εἶπε· τώρα δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην· δόσθε μοῦ τὴν, ἰατρέ, νὰ τὴν πουλήσω!

Ὁ ἰατρός τὴν παρετήρησεν ἔκπληκτος. Ἡ συμπάθεια ἣν εἶχεν αἰσθανθῆ πρὶν δι' αὐτὴν μετεβάλλετο εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποστροφὴν, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ:

— ὦ! ἡ πενία! ἀθλιότης! ἡ φοβερά πενία!

Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ἐξεκρέμασε τὴν μπλουζαν καὶ τὴν ἔστεινε πρὸς τὴν γραίαν μάμμη.

Ἐκεῖνη προῦχώρησε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας ἵνα τὴν λάβῃ, τὴν ἔλαβε μὲ ἀναρθρὸν στεναγμὸν καὶ τὴν ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων τὴν μπλουζαν τοῦ ἀγαπητοῦ της ἐγγονοῦ, τῆς ὠμίλησε, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της μέσω τῶν πτυχῶν διὰ νὰ τὴν περιπτυχθῇ περισσότερο.

Τὸ ἄλγος της εἶχεν εὐρὴ ἐπὶ τέλος τὴν ἀνακούφισιν τῶν δακρῶν, τὰ ὅποια ἔρρεον ἀφθόνως κατὰ μῆκος τῶν κοιλωμένων παρειδῶν της ἐνῶ ἀπεμακρύνετο ὀλολύζουσα.

Ῥιχάρδος Σ. Παρίσης

⚡⚡⚡⚡⚡⚡⚡

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Για μιὰν αὐγὴ γεννήθηκες στὸν κόσμο αὐτὸν τὸν πλᾶνο, νὰ ζήσης μέσ' σὲ στεναγμούς. ὦ ναὶ καλὰ τὸ ξέρω· Τὸ ξέρω τώρα τί δύναμαι νὰ κάνω, Ἄχ! νὰ μοροῦσα σὴ ζοῆ καὶ πάλι νὰ σὲ φέρω!

Τὸ ξέρω πῶς τὰ λόγια μου εἰς μάτην τὰ σκορπίζω, πῶς θὰ σὲ κλαίω πάντοτε σὶὸ σκοτεινὸ σου μνήμα. Μὰ καὶ πάντα —μάταιο—πάντα θὰ ψιθυρίζω, Πῶς δι' ἐσὲ ὁ θάνατος εἶνε μεγάλο κρῖμα.

Ἄργος Ἀπρίλιος 1905.

Συμπ. Γ. Κακριμάνης

ΕΞΥΠΝΗΣΕΝ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ :

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 51)

Ἐφθασαν συνομιλοῦντες ἐν τῇ στοᾷ καὶ εἰσήλθον ἀναδάντες τὴν λιθίνην κλίμακα.

Χωρὶς νὰ ρίψῃ βλέμμα ὁ Ραφαὴλ ἔσπευδε διερχόμενος ἐμπρὸς ἀπὸ τὰς προσφιλεῖς πρὸς αὐτὸν εἰκόνας: τὴν τῆς Παρθένου μετὰ τοῦ βρέφους Ἰησοῦ, τὴν τοῦ ὑπὸ σκληροῦ βέλους τρωθέντος ἀνδρός, τὰς κεφαλάς τῶν Ἀγγέλων ἀναδυομένας ἐκ τῶν νεφῶν, τὴν κυρίαν μὲ τὸν τροχὸν ἔχουσαν τὴν κεφαλὴν της ἐστραμμένην πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ μὲ τὴν ὠραίαν ἐκ βουβινίων ἐσθῆτά της τὸν παῖδα μὲ τὴν λοφώδη κόμην καὶ τὸν ἀναπεπταμένον αὐτοῦ κυανοῦν μανδύαν, τρέχοντα καὶ κρατούμενον ὑπὸ Ἀγγέλου. Πάσας ταύτας διῆλθε μὴδὲ μὴ παραμείνας εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν μέχρις ὅτου ἔφθασε τὴν εἰκόνα τῆς κοιμωμένης Κυρίας.

Τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο, κεκμηκὸς καὶ ἡρεμὸν πρόσωπον τῆς Ἀγ. Ἐλένης ἀναπαυόμενον ἐπὶ τῆς χειρὸς της ἐπηρεάσε μεγάλως τὴν καρδίαν τοῦ Ραφαήλ. Καθὼς οὗτος καὶ ἡ Ἐλένη ἐστάθησαν πρὸ τῆς εἰκόνας, συνήνωσαν τὰς χεῖράς των καὶ προσήλωσαν τοὺς ὀφθαλμούς των ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἀγ. Ἐλένης.

Ἡ Ἀγ. Ἐλένη ἐκοιμᾶτο ὑπνὸν βαθύν.

«Δὲν θὰ ἐξυπνήσῃς Κυρία;» ἤρξατο ψιθυρίζων ὁ Ραφαὴλ μετὰ πόθου, «δὲν θὰ ἐξυπνήσῃς;»

Τὰ μικρὰ αὐτοῦ μέλη ἔτρεμον καὶ παρελύοντο, παράδοξόν τι δὲ καὶ ἰλιγγιώδεις αἰσθημα ἐπῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν κεφαλὴν του, καὶ ἐσκοτίσθη τόσον πολὺ ὥστε κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λιπόθυμος.

Ἡ Ἐλένη ἐκραύγασε φρικιώσα καὶ ἐρρίφθη παρὰ τὸ πλευρόν του, κατελήφθη δὲ ὑπὸ τρομεροῦ φόβου ἰδοῦσα αὐτὸν κείμενον ἀκίνητον καὶ ὠχρόν. Μανιωδῶς ἔστυρεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐκινεῖτο, παρεκάλει αὐτόν, ἵνα ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀλλ' ἐκεῖνοι ἔμενον κεκλεισμένοι. Ἡ Ἐλένη ὠλόλυξεν ἀγωνιωδῶς, ἔνεκα τοῦ φόβου καὶ τῆς λύπης.

Ἡ Ἀγ. Ἐλένη ἐκοιμᾶτο. Οὐδὲ αἱ μετὰ πόθου παρακλήσεις τοῦ Ραφαήλ, οὐδὲ οἱ ἄγριοι ὀλολυγμοὶ τῆς Ἐλένης ἠδυνήθησαν νὰ διαταράξωσιν τὰ ὄραματά της.

Ἄλλ' ἡ βοήθεια ἤρχετο.

Ἡ Ὀλιβία Ῥὼς εἶχεν ἐξέλθῃ πρὸ μιᾶς ὥρας ὅπως ἐκτελέσῃ ἐλεημονητικὴν τινα πράξιν. Αὐτὴ ἐπορεύετο βραδέως ἐπιστρέφουσα πρὸς τὸν μονῆρον αὐτῆς οἶκον, ἐπαναφέρουσα εἰς τὴν μνήμην της τὴν λυπηρὰν σκηνὴν ἣν πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας εἶχεν ἐγκαταλείψῃ καὶ ἐθαύμαζε τὰς ἀνεξιχνιάστους βουλάς τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκ τῆς παθητικῆς ἱστορίας ἣν εἶχεν

ἀκούσει ἀνεμνήσθη τὰ περὶ τῆς τύχης τοῦ νέου αὐτῆς ἀδελφοῦ Ραφαήλ. Πρὸ δεκαετίας, ὁ Ραφαὴλ, ὄνειροπόλος, πνευματώδης παῖς ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, καὶ τὸν ὀργίλον καὶ δυσηρηστημένον πατέρα του, ὅπως ζήτησεν διὰ τῆς Τέχνης ἣν ὁ πατήρ του ἀπεστρέφετο καὶ ἀποκτῆσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὸ ὄνομα καὶ τὴν φήμην διακεκομμένου ζωγράφου. Ἐκτοτε λοιπὸν οὐδὲ λόγος περὶ αὐτοῦ, οὐδὲ σημεῖόν τι ἐφάνη μαρτυροῦν περὶ τῆς ὑπάρξεώς του. Ὁ εὐρὺς κόσμος κατέπιεν αὐτόν.

Ἡ Ὀλιβία Ῥὼς, ἦτο γλυκεῖά τις καὶ καλόκαρδος γυνὴ· ἐπὶ τῶν γλυκίων αὐτῆς χειλέων καὶ τοῦ γκληνιαίου μετώπου της ὑπῆρχον ἴχνη ἐπιζώσεως τύπης. Ἐλυπήθη λίαν διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἠγαπημένου ἀδελφοῦ Ραφαήλ. Ὁ ὑπερήφανος γέρον πατήρ των εἶχεν ἀποθάνῃ μὴ συγχωρήσας τὸν υἱὸν του οὐδὲ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιθανάτιον στιγμὴν, καὶ τότε ἡ Ὀλιβία ἀδυνατοῦσα πλέον τοῦ νὰ κοιμηθῇ ἐντὸς τοῦ λυπηροῦ ἐκεῖνου οἴκου, ἐγκατέλειπεν αὐτόν, ἵνα ἔλθῃ εἰς Λονδίνον καὶ ἐξοδεύσῃ ἐκεῖ τὴν περιουσίαν της καὶ παράσχῃ τὴν ἐλεημοσύνην της ὡς ἀνάγκη ἀπῆται τοῦτο.

Ἡ πορεία της κατὰ τὴν πρῶταν ταύτην ἦτο πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Τραφαλγκάρ. Μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Στοάν, ἰσχυρά τις ὄθησις παρεκίνησεν αὐτὴν τοῦ νὰ στραφῇ καὶ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ. Μετέπειτα εἶθιζε νὰ λέγῃ ὅτι Ἄγγελός τις λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ὠδήγησεν ἐντὸς τῆς Στοᾶς. Αἱ Στοαὶ ἦσαν σχεδὸν κεναί. Ἐπροχώρει βραδέως ἀπὸ τοῦ ἐνός πρὸς τὸ ἄλλο δωμάτιον, σταματῶσα ἐνίοτε, ἵνα παρατηρήσῃ εἰκόνα τινά, ἀλλ' αἰετοῦ ὠθυμένη ἀκαταμαχῆτως.

Αἴφνης ἡ τρομερὰ κραυγὴ παιδίου τινός, διαταράττουσα τὴν ἡρεμίαν τοῦ μέρους ἐκεῖνου ἐθορύβησεν αὐτήν. Ἐδραμε πρὸς τὴν διεύθυνσιν ὅπουθεν ἡ κραυγὴ εἶχεν ἐξέλθει, καὶ ταχέως παρευρέθη εἰς τὸ σημεῖον ἐνθὸς ὁ Ραφαὴλ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀναίσθητος καὶ ἡ Ἐλένη παρὰ τὸ πλευρόν του.

«Δυστυχῆ μικρὲ», εἶπεν ἡ Ὀλιβία Ῥὼς ἀνεγείρασα πάραυτα τὸν χαμὰ κείμενον παῖδα, διὰ τῶν ἐλεημόνων χειρῶν της.

Ὁ Ραφαὴλ ἐκινήθη, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἀνέβλεψε πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Κυρίας ἥτις τὸν ἐκράτει εἰς τοὺς βραχίονάς της. Ἦτο ὡς νὰ παρῆγετο αὐτῷ οὐρανίος τις ἀντίληψις.

«Ἀφυπνίσθης ἐπὶ τέλους;» ἐψιθύρισε, «ἀφυπνίσθης ἐπὶ τέλους.» Ἐν τῇ ἀθνεῖ ἐκεῖνη καὶ χαμηλῆ φωνῇ ὑπῆρχεν ἔκφρασις τῆς εὐχαριστήσεως· οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδὸς ἔλαμψαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπὶ τῆς ὠχρότητος τοῦ προσώπου του διὰ τινος στιλβούσης ἐξ ὠραιότητος ἀναλαμπίδος.

Ἡ Ὀλιβία ἀνεπήδησεν οὐχὶ οἱ λόγοι τοῦ

Ραφαήλ, ἀλλ' οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ διήγειρον ἐν αὐτῇ παράξενόν τινα συγκίνησιν.

«Πόσον ὀμοιάζει! πόσον ὀμοιάζει!» εἶπεν ἐκείνη μετ' ἐκπλήξεως παρατηροῦσα τὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ραφαήλ γραμμάς.

Ἄλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς ἐκπλήξεων καὶ διαλογισμῶν. Ἡ ἐξηγητημένη κατάσταση τοῦ μικροῦ ἀπῆται ταχεῖαν ἀνακούφισιν. Μεθοῦσα ἐκ τῆς Ἐλένης, ἥτις ἔκλαιεν ἀκόμη, ὅτι ἡ οἰκία τῶν παίδων ἦτο μακρότερον τῆς ἰδικῆς της ἐσκέφθη πάραυτα τί ὄφειλε νὰ πράξῃ. Ἡ Ἐλένη ἐστάλη εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπως ἀπηγγεῖται τὰ δικτῆροντα πρὸς τὴν μητέρα της, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ραφαὴλ εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν στέγην τῆς Ὀλιβίας Ῥὼς, μὲ τὸν ἰατρὸν παρὰ τὸ πλευρόν του.

Ὁ Ραφαὴλ ἠσθένει βαρέως, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἰατροῦ, ἀλλὰ καταβαλλομένης μεγάλης φροντίδος ὑπῆρχεν ἐλπίς ἀναρρώσεως.

Ὁ Ραφαὴλ ἔκειτο ἀνίσθητος. Ἐνίοτε ἦνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ πάντοτε τὸ μείδιμα ἐκεῖνο τῶν Σαραφείμ ἐπανήρχετο εἰς αὐτοὺς ὡσάντις ἠτένιζον τὸ ἐλεῆμον ἐκεῖνο πρόσωπον τῆς Ὀλιβίας Ῥὼς κλίνον ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ Ὀλιβία ἀντεμειδία καθόσον ἠννοεῖ ὅτι ὁ παῖς εὐχαριστεῖτο, ἀλλ' ἡ καρδία της ἐπληροῦτο δακρῶν.

Ὅτε ἡ κυρία Κλάρη ἀφίχθη καὶ ἡ Ὀλιβία ἤκουσε τὴν ἱστορίαν τῶν γονέων τοῦ Ραφαήλ, ἡ καρδία της ἐρρήγνυτο ἐκ χαρᾶς ἀναμειμιγμένης μετὰ πόνου.

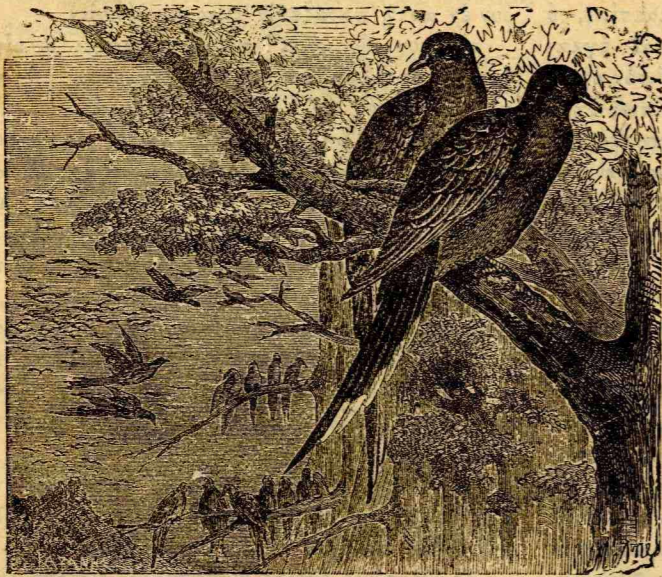
Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ραφαὴλ πρὸς βοήθειαν τοῦ ὁποῦ αὐτὴ ὠδηγήθη ἀνεπίστως, ἦτο ὁ ἀνεψιὸς της, ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ της Ραφαήλ. Ὁ Ραφαὴλ δὲν ἀπέθανεν. Ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡ Ὀλιβία ν' ἀποθάνῃ; Ἐνοσῆλευεν αὐτὸν μετ' ὑπομονητικῆς καὶ ἀκαταπύστου φροντίδος, ἀπομακρύνουσα τὸν πειναλέον θάνατον.

«Ἀφυπνίσθης ἐπὶ τέλους; ἀφυπνίσθης ἐπὶ τέλους!» ἐψιθύριζεν ἐπανειλημμένως ὁ Ραφαὴλ.

Ἡ Ὀλιβία ὅπως τὸν καθησυχάζει, ἀπῆντα μιλίχως, θωπεύουσα, διὰ τῆς τρυφερᾶς χειρὸς της τὸ μέτωπόν του. «Ναὶ ἀφυπνίσθη ἐπὶ τέλους Ραφαῆλε! ἀφυπνίσθη ἐπὶ τέλους!

Καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἐαυτὸν της, ἀναλογιζομένη τὰς ἐναντίας καὶ ἀτυχεῖς ἀλλὰ φιλοδόξους βλέψεις τοῦ νέου ἀδελφοῦ της, ἔκλαιε μετὰ πάθους.

«Ἐὰν ζήσῃ καὶ πρέπει νὰ ζήσῃ θέλω δώσει πρὸς αὐτὸν πᾶν ὅ,τι ἐστέρηθῃ ὁ δυστυχὴς πατήρ του. Ἐὰν ἀγαπᾷ τὴν Τέχνην ὡς ὁ πατήρ του θέλει δοθῇ αὐτῷ ἀπεριόριστος ἀρωγὴ, θέλει σπουδάσει καὶ θέλω παράσχῃ αὐτῷ τὸν κάλλιστον διδάσκαλον, θέλει ταξιδεύσει καὶ ἴδει πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει κάλλιστον ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐν τῇ Τέχνῃ, θέλει τύχει πάσας εὐκαιρίας

ΕΛΕΙΝΗ ΖΩΗ

ὅπως ἀναπτύξη τὸ πνεῦμά του κλιθελεῖ καταστῆ μέγας ἱερωγράφος ἐάν ἔχη τοιαύτην κλίσιν.

Ὅτε ὁ Ῥαφαὴλ ἀπηλλάγη τῆς ἀσθενείας του καὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ τοσοῦτον ἐλεημόνως νοσηλεύσασα αὐτὸν Κυρία, διαρκούσης τῆς ἀσθενείας του, ἦτον ἡ ἰδία αὐτοῦ θεία ὁ θαυμασμός του καὶ ἡ ἐκπληξίς του δὲν εἶχον ὄρια. Κατὰ πρῶτον τῶ ἐφάνη παράξενον ὅτε ἤκουσεν ὅτι δὲν ἐμελλε πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Κλάρη καὶ τῆς Ἑλένης, ἐλυπεῖτο δὲ σφόδρα διὰ τὸν χωρισμὸν των. Ἄλλὰ ταχέως ἐξοικειώθη πρὸς τὴν μεταβολὴν ταύτην. Πῶς ἠδύναντο νὰ τὴν ἀποφύγῃ ἀφοῦ ἦτον εὐτυχής; Πῶς ἀφοῦ ἠγαπᾶτο καὶ συνετηρεῖτο ὑπὸ μιᾶς τοσοῦτον γλυκείας καὶ εὐγενοῦς κυρίας οἶα ἦτο ἡ θεία του Ὀλιβία;

Περὶ τὸν ἀποβαίνει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ Ἑλένη καὶ ἡ κυρία Κλάρη οὐδέποτε ἐλησμονήθησαν, οὐδὲ ὅταν ὁ μικρὸς Ῥαφαὴλ ἐφθασεν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, καὶ κατέστη περιώνυμος ζωγράφος, περὶ οὗ μετὰ πεποιθήσεως προελέχθη ὅτι ἠθελεν ἀποθανάτισαι τὸ ὄνομά του.

(Μετὰφρασις)

ΜΙΧΑΗΛ Γεωρ. Μῶρος

*****+ Συμπόσιογραφία

ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΕΝ... ΟΥ ΠΑΙΚΤΟΙΣ

Πῶς περνοῦν ἀλήθεια τὰ χρόνια! Καὶ τί χρόνικα λαμπρὰ εὐτυχισμένα! τί ἐποχὴ ἡ φοιτητικὴ ἐποχὴ! Πράγματι ἀλησμόνητος ἐποχὴ! Ἐκαστός φοιτητῆς γνωρίζει μὲ μιὰ λέξιν τί ἐστὶ φοιτητικὸς βίος. Τὰ λοιπὰ παρασιωπῶνται ὡς

εὐνόητα. Ἀπεφοίτησα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ δόλια ἐδώλια τοῦ Πανεπιστημίου ἀδιάφορον μὲ ποῖον βαθμὸν, ἀν καὶ κατὰ κανόνα ἐγὼ δὲν ἔμεινα εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν βαθμὸν μου, ᾧ κτεῖρα δὲ τοὺς καθηγητάς μου διὰ τὴν παραγνώρισιν ταύτην. Φταίουν ὅμως καὶ αὐτοὶ μὲ τὰς ἰδιοτροπίαις των. Τέλος πάντων ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν πολλὰ ἀνμνήσεις εὐχάριστοι μοὶ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μου, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν.

Ἦτο χειμερινή τις Νοεμβρίου ἐσπέρα τοῦ ἔτους 1898· ὁ Ἰταλικὸς θίασος εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἐδίδασκε τὴν «Ἑβραϊαν». Κατὰ τὸ σύστημά μας, ἐπειδὴ δὲν ἐλείπαμε βραδυὰ ἀπὸ τὸ θέατρον, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μετέβημεν πάλιν ὀλόκληρος ἡ παρέα μας ἐξ 8 φοιτητῶν διαφόρων σχολῶν. Εἰς ἐξ ἡμῶν διηγεῖτο πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐν συντόμῳ τὴν ὑπόθεσιν, ἕτερος τὰ κυριώτερα μουσικὰ μέρη, ἠρχόμεθα δὲ εἰς τὸ θέατρον νὰ συμπληρώσωμεν καὶ τὰς λοιπὰς ἐλλείψεις. Ἡ μουσικὴ ἤρχισε διὰ μιᾶς λαμπρᾶς εἰσαγωγῆς καὶ ὅλη μας ἡ προσοχὴ ἐσφηνώθη εἰς τὴν θεσπέσιον μουσικὴν καὶ τὴν ἀπαστραπτουσαν σκηνήν, παρήσαν δὲ καὶ οἱ Βασιλεῖς μερικοὶ πρίγκηπες καὶ πριγκήπισαι.

Ὅλοι ἠτενίζαμεν μετὰ θάμβους καὶ ἐν Iorgnon περιεστρέφετο γοργῶς ἀπὸ χεῖρα εἰς χεῖρα. Αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἴγλης ταύτης μὲ διακόπτει ὁ ἀδιόρθωτος-ὅπως τὸν λέγαμε- φίλος μου Β. εὐρεθεὶς κατὰ τύχην πλησίον μου καὶ εἰς ἐκ τῶν ὀκτῶ ὧν. Βρέ, Χρῆστο, μοῦ λέγει, δὲν σοῦ κάνει ἐντύπωσιν τίποτε; — Τί; — Νὰ αὐτὰ ἐδῶ χάμω αἱ Νουμηνία καὶ Πανσέληνοι. — Ποιὰ πανσέληνοι; — Νά, αἱ φαλάκραι τῶν γερονδίων (Γερόντων δηλ.) — Πράγματι παρετήρησα μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ parterre, τόσον δὲ ἐγυάλιζαν καὶ ἐξήστραπτον ὥστε αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτός διαθλώμεναι ἐπὶ τούτων μᾶς ἐστράβωναν κυριολεκτικῶς. — Ἄ! δὲν βαστῶ, λέγει. — Τί; — Θὰ ἐφαρμόσω τὸ σύστημα τοῦ διαίρει καὶ βασίλευε. — Πῶς; — Νὰ ἰδοῦ. Καὶ ἐν τῷ ἔμα ὁ ἀθεόφοβος ξεδιπλώνει ὀλίγο χαρτί, τὸ μεταμορφώνει εἰς μικρὰ διπλωμένα σφαιρίδια, τὰ θέτει ἐπὶ τῶν ἐδράνων καὶ ἀρχεται βάλλων κατὰ φαλακρῶν ἐξ ἀποστάσεως... τόσων μέτρων. Αἱ βολαὶ ἐφαίνοντο κατ' ἀρχὰς ἀποτυγχάνουσαι τοῦ σκοποῦ, κατόπιν ὅμως ἤρχισαν νὰ σημειῶνται ἀρκεταὶ ἐπιτυχίαι, ἃς ἀντελαμβανόμεθα διὰ τῶν σπασμωδικῶς στρεφόμενων ἀτυχῶν κεφαλῶν. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὁ ἀτεγχετός φαλακροδιώκτης ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ ἔτι κλιότερον τὰς

ἐξεχούσας ἐπὶ λάμψει φαλάκρας, ἃς ὠνόμαζε πλησιφαεῖς πανσελήνους ἢ ἀγίαν κάραν τοῦ μεγαλομαρτύρου δεῖνα, πολικὸν ἀστέρα, μεριδιάναν ἢ Γολγοθᾶν τοῦτέστι Κρανίου τόπον, φανάρι Διογένους κ.λ.π. Ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει ἀπηνῆς παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας, τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ἀπειλὰς τῶν θυμάτων μέχρις οὗ ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός, ἡ ἀστυνομία, ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν ἀπηνῆ φαλακροπόλεμον. Εὐχῆς ἔργον ἂν ἐτελείωνε ἔως ἐδῶ τὸ ἀποτρόπαιον παίγνιον ὁ ἀμείλικτος διώκτης θρασυθεὶς ἐκ τῶν συγχῶν ἐπιτυχῶν ἀπεφάσισε μίαν πολὺ παρακεκινδυνευμένην ἐπίθεσιν ἦτο, τί νομίζετε; μίαν μύτην, μὰ τί μύτην, πρωτοφανῆς ἐν Ἀθῆναις· διαστάσεων ἀνυπολογίστων, ἐπιμήκης, κυρτοειδῆς καὶ οὔτε κατὰ προσέγγισιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὡς θὰ τὴν ἀπεκάλει ὁ Παντόπουλος· ὁ δυστυχὴς καπνοπώλης, Ἀποστόλης θὰ παρηγορεῖτο ὄχι ὀλίγον καὶ κάθε μύταρος ἢ μυταροῦ θὰ εὕρισκον ἐπαισθητὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ τοὺς λιβέλλους καὶ τὰς σατύρας. Ἀπερσίσθη, τετέλεστα. Τρία οὐ σμικρὰ βλήματ' ἀδιέτησαν καὶ στοίχημα συγχρόνως χρηματικὸν μετὰ τινος φιλονικήσαντος ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχηστω καὶ μετὰ τὰ τρία. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Eleazar ἐτόνιζε τὴν ὠραιότεραν ἄριαν πρὸς τὴν Ραχήλ του, ἀλλὰ ταυτοχρόνως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξέσπρονδονίζετο καὶ τὸ μεγαλείτερον βλήμα κατὰ τῆς δυστυχοῦς μύτης. Προσέχομεν εἰς τὸ δεύτερον μᾶλλον ἢ τὸ πρῶτον. Τίποτε, ἀποτυχία. Ὁ Ρινοθήρας δὲν ἀπελπίζεται, βάλλει καὶ ἐκ δευτέρου, ὅπταν ἐν σπαρακτικῶν «ἄχ» πλήττει τὸ κενὸν καὶ μίαν πελωρία μύτην μετὰ τῆς κυρίας τῆς πίπτει χαμαί! Ἡ μύτη ἦτο πλέον ἠττημένη. Μία σαρκώδης κυρία ἦ; τὸ ἄστρον εἶχε κλίνει ἤδη πρὸς τὴν δύσιν, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν κάποιαι παλαιαὶ ἀμαρτίαι συνεκράτουσαν ἀκόμη ἐν τῇ ζωῇ ἔκλινε σχεδὸν κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς (ἐνὸς παλληκαρᾶ τοῦλάχιστον ἐξηκοντάρη), ὅστις τὴν ἀνήγειρε διὰ τόσων θωπειῶν καὶ τρυφερῶν ἀσπασμῶν, χωρὶς κλῆν νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸ χάσκον κοινόν. Τὸ ἀκροα-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

τήριον ἐξεροράγη σχεδὸν μανιωδῶς, ἐκτὸς τοῦ ὑπερφου, ὅπερ χειροκροτοῦν ἐποδοκροτεῖ συγχρόνως παταγωδῶς, διότι τὸ γεγονός διεδόθη ἀστραπηδῶν δι' ὅλων τῶν βάθρων· παύει τὸ θέατρον καὶ ἡ μουσικὴ συγχρόνως, σύγχυσις καὶ κυκεῶν διαδέχονται ἀλλήλα καὶ τρεῖς ἀστυφύλακες διευθύνονται κατεπάνω μας· πῶς κατῶρθωσεν ὁ ἀδιόρθωτος καὶ ἀθεόφοβος συγχρόνως Β. νὰ διαλάβῃ τοὺς ἀστυφύλακας καὶ νὰ δραπετεύσῃ ἦτο θαῦμα! Ἡ παράστασις ἐπανελήφθη, ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἀκόμη....

Τὴν ἐπομένην λαμβάνω παρὰ τοῦ γραμματοκομιστοῦ μίαν βραχεῖαν ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτω: «Χρῆστό μου, πιστεύω νὰ γελᾶτε ὅλοι σας ἀκόμη· δὲν πειράζει, γελᾶτε ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆτε καθόλου δι' ἐμέ· ἐσώθη καὶ εἶμαι ἤδη εἰς μέρος ἀσφαλές· μὴ φροντίζετε νὰ τὸ μάθετε, διότι οὔτε θὰ τὸ μάθετε, ἀφοῦ δὲν κάνει νὰ τὸ μάθετε. Ἀῦριον ἀναχωρῶ διὰ τὴν πατρίδα, ὅπθεν θὰ σᾶς γράφω καλλιτέρα. Τὴν βληθεῖσαν κυρίαν

δὲν τὴν ἐγνώριζα ἀλλὰ σήμερον τὴν ἔμαθα· λέγουν ὅτι κατὰγεται μάλιστα ἀπὸ βασιλικὸν αἶμα, ἂν καὶ δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἴσως νὰ ἦναι μετὰ τοῦ συζύγου της πρόσφυγας, ἀπ' ἐκείνους ποὺ ἐγνώρισα εἰς τὸ Monte Carlo. Τὴν ἐσημάδεψα διὰ τρεῖς λόγους· διότι δὲν μ' ἔφηνε μὲ τὴν μυθώδη μύτην της νὰ ἰδῶ τὴν διπλανὴν δεσπυινίδα Μ, δεύτερον διότι μ' ἔβλεπε ὁ διάβολος νὰ κερδίσω τὸ στοίχημα καὶ τρίτον τὸ κυριώτερον διότι πρηγκωνίσθη ἡ δυστυχὴς ἐνῶ ἔπρεπε νὰ παρασημοφορηθῆ διὰ τὴν μύτην της, τὴν ἔλλειψιν δὲ ταύτην ἀνεπλήρωσα ἐγώ, οὕτως ὥστε δὲν πιστεύω νὰ λησμονήσῃ τὰς Ἀθήνας, οὔτε νὰ δυσαρεστηθῆ διότι δὲν τὴν ἐτίμησαν! Τὶ λές καὶ σύ;—B »

Καὶ τῶρα ἐρωτῶ δύναται κανεὶς νὰ λησμονήσῃ τοιαύτης σκηνᾶς ἔγω καὶ δυσχρέστους; ; ;

Χρ. Β. Φλιόκης

*****

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ

(BERANGÈRE)

Ἐφθασε τὸ φθινόπωρον καὶ νέας ἀληθινὰς εἰς τὴν ἕραν τοῦ πτέρυγα ἀκόμα μοὶ κομίζε. Πάντοτε πάσχων θεωρῶ ὡρὰ εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀνθη τῆς φαιδρότητος. Καὶ κἀκεῖ μοὶ θυμίζε ἕνα ὡραῖον οὐρανὸ ὅ ὡραῖαν γῆν ἐπάνω, εἰς τὴν Ἑλλάδα .. ὅ ἐκεῖ ποθῶ νὰ ἀποθάνω !

Μάτην μοὶ μεταφράζουσι τὸν Ὅμηρον .. καὶ ἤμην Ἑλλήν καὶ ἡ πατρίδα μου ὑπῆρξαν αἱ Ἀθηναί τὴν ἐποχὴ τοῦ Πλάτωνος. Καὶ φέρω εἰς τὴν μνήμην σὴν φυλακὴν ὁ ὕψιστος φιλόσοφος νὰ εἴη. Καὶ τὸν Φειδία ἐθαύμασα. Τὸν Ἰλισσὸ ἐξέυρω. Ἐκεῖ ἐκεῖ ἐπόθησα, τὸν θάνατον νὰ εὔρω.

Θεοὶ εἶθε ὁ ἥλιος μίαν καὶ μόν' ἡμέρα, τὰ ὄμματά μου ἐκθαμβῶν νὰ δώσῃ σὴν ψυχὴ μου ζωὴν. Καὶ ἡ ἐλευθερίά μου λέει τρέξε πέρα ἐνίκησε ὁ Θερασόβουλος, ἔλα καὶ σὺ μαζί μου. Τὸ πλοῖον εἶνε ἔτοιμον ! Θάλασσα φύλαξέ με ! καὶ σὺ τὰς Ἀθήνας, ὅ ἐκεῖ, ἐκεῖ νεκρὸν ἰδέ με !

Κι' ὁ οὐρανὸς εἶνε γλυκὺς τῆς φιλίας Ἰταλίας, ἀλλ' ἡ δουλεία ἀμαυροῖ τὸ κναοῦν τοῦ χροῶμα. Ὡ γὰρτα σὲ παρακαλῶ σκεῦσε σὺς παραλλίας ὅτιον βλέπει τὸν οὐρανὸν γέλοδα τὸ ὄμμα. Ἡ τυραννία σὴν ἀκτὴν ἐκπνέει, ἀποθνήσκει .. Εὐδαίμων ὅστις εἰς τὴν γῆν αὐτὴν, τάφον εὕρισκε.

Δεχθῆτε ἕνα βάρβαρον τῶν Ἀθηναίων παρθένου. Τὸ ἱερόν σου θαρρύνετε διὰ τὰ κλίματά σας ἐγκαταλείτω οὐρανόν, ποῦ δούλον πάντα μένει τὸ πνεῦμα εἰς τοὺς βασιλεῖς. Καὶ ἂν τὰς ἀκοῆς σας τὰ ἱερά μου θίξωσι τὴν κόνιν μου πλησίον εἰς τοῦ Τυρταίου θέσασε, εἰς ἕν κοινὸν μνημεῖον !

(Μετὰφρασις)

Δ. Φιλ.

*****

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πρὸ ἡμερῶν διερχόμενος τυχαίως μίαν ἐσπέρον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ἐσταμάτησα, ἰδὼν εἰς τὸ πρόγραμμα ὅτι ἐπαίξετο ὁ Ῥιγολέττος. Διάβολε ! ὅσκις φοραῖς καὶ ἂν τὸν εἶχα ἰδῆ πάλιν ὁ πειρασμὸς μὲ προέτρεπε νὰ ἀφήτω μίαν ἐργασίαν ποῦ εἶχα καὶ νὰ εἰσέλθω. Μουσικὴ Βέρδη ! .. ἂς τὸν ἀκούσω καὶ πάλιν.

Ὁ Ῥιγολέττος, φίλοι μου, εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα ἐκεῖνα ποῦ φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ μεγάλου, καὶ εἶνε προωρισμένα διὰ νὰ συγκινοῦν καὶ συναρπάζουν πάντοτε. Καὶ ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶδε τὸν Ῥιγολέττον; Καὶ ὅμως σκέπτομαι τῶρα, πόσοι φίλοι μας εἰς τὰς ἐπαρχίας ποῦ δὲν ἐπεσκέρθησαν ἀκόμη τὰς Ἀθήνας, ἀκούοντες νὰ λέγωσι περὶ Ῥιγολέττου, ἀγνοοῦσι τελείως περὶ αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ ἐθεώρησα καλὸν καί τοι τὸ ἔργον εἶνε παλαιὸν καὶ πασιγνωστὸν, νὰ εἶπω ὀλίγας λέξεις δι' αὐτό. Ὁ Ῥιγολέττος εἶνε εἰς γελωτοποιὸς ὅστις ἔχει κόρην ὡραιοτάτην, τὴν ὁποίαν λατρεύει καθότι εἶνε δι' αὐτόν, ὅστις δὲν ἔχει κανένα ἄλλον ἐν τῷ κόσμῳ, τὸ πᾶν. Ἀλλὰ εἰς τὸν ἄγγελόν του αὐτόν, κάποιος Εὐπατρίδης, ὅστις ὑπὸ τὴν ὡραίαν μορφήν του κρύπτει ἀγενεστάτην καρδίαν, κητορθώνει νὰ τῆ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, καὶ ἡ ἀθῶα κόρη παραδίδεται εἰς αὐτόν. Εἰδῶ ἡ μουσικὴ τοῦ δχιμονίου Βέρδη εἶνε θαυμασία. Ἐξωτερικεῦει μὲ γλυκυτάτας στροφὰς τὸ ἐρωτικὸν πάθος, τοὺς ἀμοιβαίους ὄρκους περὶ αἰωνίας λατρείας. Κατόπιν ὁ Εὐπατρίδης αὐτὸς διὰ τῶν ἀνθρώπων του ἀπάγει τὴν ἀτυχῆ κόρην.

Εἰσέρχεται ὁ Ῥιγολέττος (Γελωτοποιὸς) καὶ φρικτῶς μὴ εὕρισκων τὴν λατρευομένην του κόρην. Ὁμνῶει ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Εὐπατρίδου. «Κερκυνὸς θὰ γίνω καὶ θὰ πέσω!» λέγει. Καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Βέρδη εἶνε θελλώδης, φοβερά. Νομίζει τις ὅτι βλέπει κεραυνόν. Τὸ πάθος τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως, δὲν ἠδύνατο τελειότερον νὰ τὸ διερμηνεύσῃ ἡ μουσικὴ. Κατόπιν ὁ δυστυχὴς Ῥιγολέττος, μὲ τὸ ἰδιότροπον ντόμιόν του, πορεύεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Εὐπατρίδου διὰ νὰ μάθῃ τίποτε περὶ τῆς κόρης του. Καὶ ἀνγκάζεται νὰ υποκρίνεται τὸν Γελωτοποιὸν εἰς τοὺς φρουροὺς στρατιώτας, ἐνῶ ἡ καρδία του ἐσπαράσσεται. Καὶ καθὼς λέγει κατόπιν «τὰ δάκρυά του ἔτρεχον ὑπὸ τὴν μάσκαν τοῦ γελωτοποιοῦ !» Ἐρωτᾷ περὶ τοῦ τέκνου του, ἀλλ' οἱ στρατιῶται τὸν λοιδοροῦν, τὸν διώκουν. Καὶ ὁ δυστυχὴς ζητεῖ «συγγνώμην» ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ἐπειδὴ ἠρώτησε διὰ τὴν κόρην του. Τέλος ἐξέρχεται ἡ προσφιλές του ὑπαρχὴς, ἐγκαταλειφθεῖσα καὶ πορεύεται μετὰ τοῦ πατρὸς της εἰς τὴν οἰκίαν των. Εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν φαίνεται ὁ Εὐπατρίδης τὴν νύκτα εἰς ἕν

ξενοδοχεῖν ζητῶν δωμάτιον. Κάθηται κάτω εἰς τὸ καπηλεῖον μετὰ μιᾶς γυναικὸς πίνων αἶνον, καὶ διασκεδάζων. Λέγει ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ δίδῃ τὴν καρδίαν του εἰς καμμίαν γυναικίκα. Καὶ τραγουδεῖ τὸ γνωστότατον τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς ὁδοὺς καθημερινῶς παίζουσι λατέρνα, καὶ οἱ κνκταδόροι τὴν νύκτα μὲ τὴν κιθάρα :

Πτερὸ στὸν ἄνεμο
ἢ γυναικα μοιάζει . . .

Ὁ Ῥιγολέττος ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ δι' ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἐμίσθωτε καιροφυλακτεῖ νὰ τὸν φονεύσῃ τὴν νύκτα. Ἡ κόρη ἀκούει τὸ σχέδιον τοῦ πατρὸς της καὶ πορεύεται τὴν νύκτα εἰς τὸ καπηλεῖον δι' ὀπῆς βλέπει τὴν ἀπίσταν τοῦ νεκροῦ Εὐπατρίδου, ἀλλ' ὅμως τὸν ἀγαπᾷ, τὸν λατρεύει ἀκόμη. Περιπαθεστάτη μουσικὴ διερμηνεύει τὰ αἰσθηματὰ της. Φθάνει ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἡ κόρη τοῦ Ῥιγολέττου δὲν φαίνεται. Μετ' ὀλίγον παρουσιάζεται εἰς τῶν ἀνθρώπων του, φέρων πτώμα ἐντὸς σάκκου. Τῷ λέγει ὅτι εἶνε τὸ πτώμα τοῦ Εὐπατρίδου. Ἀλλ' ὄχι. Ἐν τῷ σκότει ἀντὶ νὰ φονεύσῃ τὸν κόμητα φονεύει τὴν κόρην τοῦ Ῥιγολέττου, ἣτις εἶχεν εἰδύση εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως τὸν σώσῃ. Ὁ Ῥιγολέττος ἀνακουφίζεται βλέπων ὅτι ἐξεδίκηθη. Ἀλλὰ μακρόθεν ἀκούει ἕνα ἄσμα :

Πτερὸ στὸν ἄνεμο
γυναικα μοιάζει . . .

Μένει ἐκστατικός· Μήπως ὄνειρεύεται ; Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος ! Ἐγείρει τὸ κάλυμμα, καὶ βλέπει ὅτι τὸ πτώμα εἶνε τῆς κόρης του, ἣτις γι' αὐτόν ἦτο τὸ πᾶν στὸν κόσμον. Θρηνηθεῖ λοιπὸν ὁ δυστυχὴς. Αἴφνης ἡ θυγάτηρ του ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς της· δὲν ἔχει ἀποθάνει ἀκόμη. Μὲ φωνὴν τρέμουσαν τοῦ λέγει :

Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
μὲ τὴν μητέρα·
Θε νὰ προσεύχωμαι
γὰρ σὲ πατέρα !

— Μεῖνε, μεῖνε ! φωνάζει ὁ Ῥιγολέττος· πλὴν δὲν τὸν ἀκούει μετ' ὀλίγον εἶνε νεκρά. Ὁ Ῥιγολέττος θρηνηθεῖ τὴν δυστυχίαν του, καὶ βλέπει ὅτι ἡ κνκτάρα ποῦ τοῦ εἶχον ῥίψει ἐξεπληρώθη. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργον ὅπερ μελοποιήσας ὁ Βέρδη ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθανασίας. Καὶ δικαίως. Ἡ μουσικὴ του διερμηνεύει ὅλα τὰ συναισθήματα τῆς ψυχῆς. Συναρπάζει καὶ προκαλεῖ δάκρυα. Εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν διὰ νὰ εἶνε ἀθάνατα, καὶ νὰ κάμωσι τὰς καρδίας νὰ πάλλωσι, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς νὰ ὑγραίνωνται !

*****

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΣΑΠΦΕΙΡΟΙ

Μὲ τὴν σπουδὴν διερχόμεθα τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας, χωρὶς νὰ αἰσθανώμεθα τὸ βάρος των. Ὁ ἄνθρωπος προετοιμάζει μόνος τὸ μέλλον του καὶ χρησιμοποιεῖ δι' ἑγῆνεῖς σκοποῦς τὴν ζωὴν του. Τυφλὸς καὶ σχεδὸν ἀδιακόπως ἀσθενῆς, ἀνευ ἐλπίδος, δύναμαι νὰ μαρτυρήσω τοῦτο, ὅτι ὑπάρχει τι εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον ἀξίζει περισσότερον τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων, περισσότερον τοῦ πλοῦτου, περισσότερον καὶ αὐτῆς τῆς υγείας καὶ τοῦτο εἶνε Ἡ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ Εἰς τὴν ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ. **Τιερρὸ**

Ἡ πτωχεία, ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ ἀπομόνωσις, εἶνε καὶ αὐτὰ πεδία μάχης ἔχοντα τοὺς ἥρωας των ἀφανεῖς μὲν ἥρωας, ἀλλ' ἐνίοτε ἐνδοξότερους πολλῶν μεγάλων. Πόσοι καρτερικοὶ καὶ ἀγνωστοὶ ἥρωῖμοί, ἀντιπαλαίοντες ἐν τῷ σκότει σῶμα πρὸς σῶμα κατὰ μοιραίας ἐφόδου τῶν ἀνγκῶν καὶ στενοχωριῶν! Θρίαμβοι εὐγενεῖς καὶ μυστικοί, εἰς οὐδένῳμα ὁρατοί, τοὺς ὁποίους οὐδεμία φήμη ἀντιβραβεύει καὶ οὐδὲν σάλπισμα χαιρετᾷ.

Οὐγγῶ

Θὰ ἀποθάνωμεν. Θὰ ῥίψωμεν κατὰ γῆς τὸ εὐτελέστατον τοῦτο κάλυμμα καὶ γυμνὴ ἡ ψυχὴ μας θὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ θὰ μετριάσῃ ἐκεῖ τὴν σκληρότητα, τὸ ἐγκλημα, τοῦ τυφλοῦ διανομῆος τῶν τυχῶν. Καὶ σὺ μεθ' οὐ μὲ συνέδεσεν ἔρωσ μακρὸς, μακρὰ πίστις, μακρὸς τις πόθος καὶ ἀκατέυναστος, ζῆτι εὐδαίμων, ἂν ἐζῆσε ποτὲ εὐδαίμων, θνητογονές τι ὄν ἐπὶ γῆς.

Λεοπάρδι

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΡΔΕΛΛΙΟΥ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΥΣΙΣ

Πίσ' απ' τὸ Κορδελλὸ κι' ἐκεῖ ποῦ φτάνει
τῆς Σμύρνης τὸ ἀπάνεμο λιμάνι
'Ο Ἥλιος γέρνει μέσα στὰ νερά.
Τὰ σύννεφα ποῦ ἢ φλόγα τὰ ἰσοδίζει
ἢ θάλασσα γαλγία τ' ἀνικρῶζει
μ' ἀπόκρυφο καρὰρι, μὲ χαρά.

Σκορποῦν ἢ χάρες λούλουδα σιτὴ δύσι,
κι' ὁ Ἥλιος στῶν χρωμάτων τὸ μεθῶσι
τὰ κουρασμένα βλέφαρα λιγᾶ.
Τὰ χρώματα ἕνα ἕνα γλυκοσβύνουν
κι' ἐλεύθερο τὸν οὐρανὸν ἀφίνουν
νὰ τὸν ἀστροστολλῆ ἢ Νύχτα ἀργά.

Κώστας Μισιανλίδης

*****

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

(Ἰδε σελίδα 63ην).

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου. Διότι καὶ περισσότεροι ἔλαβον μέρος ἐν σχέσει μὲ τοὺς ἄλλους διαγωνισμοὺς, καὶ αἱ σταλεῖσαι μεταφράσεις ἦταν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐπιτυχεῖς. Ἡ μετάφρασις τοῦ Τιμολ. Ἰωαννίδου ἔξαφρα, θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐπιτυχής, ἐὰν ὁ μεταφραστὴς ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει τοῦ ὅτι ὁ διαγωνισμὸς ἦτο μεταφράσεως καὶ ὄχι ἐκθέσεως· διότι μεταφράζει χονδρικῶς καὶ μεταχειρίζεται τὴν γλῶσσαν τῶν μαλλιαρῶν! «Ἡμέραν τινά, γράφει, ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἀλλὰ φαίνεται ἀπὸ ἀπροσεξία ἢ δοῦλα ἔσπασε ἕνα... τὸ πρᾶγμα μὲν ἔφρασε στ' αὐτὰ τοῦ ἡγεμόνου...». Ὁ Σπυρ. Α. Βαϊβιανὸς δὲν προσέχει εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν λέξεων, καὶ διὰ τοῦτο ἀποδίδει τὸ «la vie» διὰ τῆς λέξεως βίος, ἣτις ἐνταῦθα εἶνε ἀνάρμοστος. Ἐὰν ἀρχειώσωμεν καὶ μερικὰς ἀσυνταξίας, ἢ μετάφρασις αὐτὴ δεικνύει ἕνα καλὸν μεταφραστὴν τοῦ μέλλοντος. Εἰς τὸ αὐτὸ λάθος περιπίπτει καὶ ὁ Δημ. Κονιάλης ὅστις τὸ «le prix» μεταφράζει «ἡ τιμή». Μία λέξις δυνατὸν νὰ ἔχη πολλὰς σημασίας ἀλλ' ἀναλόγως τῆς ἐννοίας θὰ τὴν μεταφράσωμεν. Ἡ φράσις πάλιν «εἰσῆλθε μετὰ θυμοῦ» ὀλίγον ἀνεπιτυχής. Ἐπίσης ἐσφαλμένως μετέφρασε «Αὐτὰ τὰ δεκαπέντε δοχεῖα ἐὰν ἔμενον...». Ὁ Σπυρ Δ. Στεκούλης μεταφράζει καὶ αὐτὸς ὀλίγον χονδρικῶς. Τὴν φράσιν «Le prince entra en fureur» μεταφράζει «ὁ πρίγκηψ παρωργίσθη!» Ὁ Χαλασμὸς Κόσμου εἶνε ὁ μόνος

ἐξ ὧν ὅστις μετέφρασεν ἐπιτυχῶς τὴν φράσιν «avait fait faire» κατεσκεύασε. Ἐνῶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως τὴν μετέφρασαν κατὰ λέξιν «εἶχε δικτάξῃ νὰ τῷ κατασκευάσωσι». Ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι «γαλλισμὸς» καὶ ἐὰν ἀποδοθῆ κατὰ λέξιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἶναι σφάλμα. Ἡμεῖς λέγομεν εἰς τὴν γλῶσσαν μας «ἔφρασε ἕνα σπῆτι» ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ ἴδιος μὲ τὰς χεῖράς του τὸ ἔφρασε· βεβαίως θὰ διέταξε καὶ τὸ ἔκαμον οἱ κτῖσται· δὲν λέγομεν ὅμως ποτὲ «διέταξε καὶ τῷ ἔκτισαν ἕνα σπῆτι». Ὁ Φαίβος μεταφράζει ἀνεπιτυχῶς «ἔξκαλος ἐκ θυμοῦ» «λάβε τὴν ἰδικήν μου καὶ θὰ εἶνε περιττὴ!» Ἐπίσης τὸ Διαβατικὸ Περιστεράκι γράφει «τὸν ἐτιμῶρησεν εἰς θάνατον» ἀντὶ τὸν «κατεδίκασεν εἰς θάνατον» ὁμοίως τὸ παραπέτασμα τὸ μεταφράζει «σκηνήν» κτλ. Ἡ μετάφρασις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἡχὼ τῶν Νεφῶν, εἶνε μεταφρασμένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ Διαβατικὸ Περιστεράκι, ἀναντιρρήτως· διὰ τοῦτο δὲν ἐκφέρω καμμίαν κρίσιν περὶ αὐτῆς καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν μετάφρασιν. Ἰδομεν. Γ. Καραγιαννάκη τῆς ὁποίας τὰς τόσας ἀρετὰς καταστρέφουν αἱ φράσεις «πολυτίμου προσόδου!» αἰεὶ πρίγκηψ... μία ὑπηρέτρια» Ἡ δις Ἰουλία Γ. Συμελίδου μεταφράζει ἐσφαλμένως τὸ d un magnifique beauté» διὰ τοῦ «μιας ἐξαιρέτου καλλιτεχνικῆς καλλονῆς». Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἐπιτυχής. Ἡ δις Ἑλλη Σολωμονίδου ἀρχίζει α' Ὁ πρίγκηψ». Μὰ εἶνε γνωστὸς αὐτὸς ὁ Ἰάπων πρίγκηψ ποῦ θέτεις τὸ ἄρθρον; (Μήπως ὑπέθεσες ὅτι ἦτο ὁ Κριμμούρα;) Πολὺ ἐπιτυχῶς μεταφράζει «εἰσῆλθε μαριώδης». Ἡ λέξις «fetiche» Μελανόπεπλος Νύμφη σημαίνει, θεότης ἢ εἰδῶλον. Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ τεθῆ «τὰ πολυτιμα εἰδῶλα καὶ οὐχὶ ὡς γράφεις «αἱ πολυτιμοὶ θεότητες!» Καὶ φθάνομεν εἰς τὴν λίαν ἐπιτυχητὴν μετάφρασιν τῆς Μιμόζας. Καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐπιτυχοῦς ἀποδόσεως τῶν λέξεων καὶ ὕφους κτλ. εἶνε καλλιτέρα πασῶν. Καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

Α'. Βραβεῖον (τὸ ἐκδοθὲν ἐσχάτως μυθιστόρημα «Φρενοκομεῖον ἢ οἶκος»;) Μιμόζα.

Β'. Βραβεῖον (Ἡ ὑπὸ τῆς βιβλιοθ. Μακρῶν ἐκδοθεῖσα κωμῶδις «Ὁ Γάμος τοῦ Κρεντσίνσκου». Μελανόπεπλος Νύμφη καὶ δις Ἑλλη Σολωμονίδου.

Γ'. Βραβεῖον (ἀπὸ ἐν ἀντίτυπον «Μαθητικῶν Ἰδεῶν»). Ἰδομενεὺς, Γ. Καραγιαννάκης, Διαβατικὸ Περιστεράκι καὶ Χαλασμὸς Κόσμου.

Εὐρημον δὲ μνείαν, ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

Ἡ Πλειάς

*****

Η ΑΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

(Ἡ βροβειθεῖσα μετάφρασις)

Πρίγκηψ τις τῆς Ἰαπωνίας εἶχε παραγγείλει νὰ τοῦ κάμουν εἴκοσι δοχεῖα ἐκ πορσελάνης ἐκτάκτου καλαισθησίας. Δὲν ἔζη εἰμὴ διὰ νὰ τὰ θυμάξῃ. Ἡμέραν τινὰ θεραπευαίς τις ἔθραυσεν ἐν ἐξ αὐτῶν ἐξ ἀπροσεξίας. Ὁ πρίγκηψ εἰσῆλθεν ἐν ὄργῃ καὶ κατεδίκασεν αὐτὴν εἰς θάνατον.

Τοῦτο μαθὼν εἰς τῶν ὑπηκόων τοῦ πρίγκηπος παρουσιάζεται: «Εἶμαι κάτοχος, λέγει, πολυτίμου συνταγῆς, ὅπως διορθωθῆ τὸ τεθραυσμένον δοχεῖον χωρὶς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ῥάγισμα νὰ ὑποπτέῃ τις ἐν αὐτῷ. Πρέπει μόνον νὰ μοῦ δείξουν ὅλα ὁμοῦ τὰ δοχεῖα».

Ὁδηγοῦσιν αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ τὰ πολυτιμα εἰδῶλα εἰσὶν ἐναποθετημένα ὑπὸ μετὰξιν κάλυμμα. Ἀνεγείρει τὸ ὕφασμα καὶ διὰ μιᾶς μόνης ὠθήσεως τὰ ῥίπτει ὅλα κατὰ γῆς καὶ θραύει αὐτὰ εἰς ἄπειρα τεμάχια.

«Τὰ δέκα ἐννέα ταῦτα ἐναπομένοντα δοχεῖα, λέγει εἰς τὸν πρίγκηπα, ἠδύνατο νὰ στοιχίσουν τὴν ζωὴν δέκα ἐννέα προσώπων. Λάβε τὴν ἰδικήν μου, τοῦτο θὰ εἶναι ἀρκετόν».

Ὁ πρίγκηψ ἠνένησε τὸ μάθημα, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔδιδεν εἰς αὐτόν· καὶ, σκεφθεὶς ὅτι ἄπαντα τὰ ἐπίχρυστα καὶ γεγλυμμένα σκεύη τοῦ ἀνακτόρου τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀξίζουσιν τὴν ζωὴν ἀνθρώπινου ὄντος, ἔδωκε χάριν εἰς αὐτόν καθὼς καὶ εἰς τὴν θεραπευαίδα.

Μιμόζα

*****

Η "ΠΛΕΙΑΣ" ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΣ

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Ἰδοὺ ὅτι αἱ εὐχαὶ ὧν σας εἰσηκούσθησαν, καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1906 ἢ «Πλειάς» θὰ ἐκδίδεται κατὰ δεκαήμερον μὲ πρωτοφανεῖς βελτιώσεις. Δὲν θὰ περιμένετε τώρα πλέον ἕνα ὀλόκληρον μῆνα διὰ νὰ λάβητε νέον φύλλον, ἀλλὰ μόνον δέκα ἡμέρας. Τὸ φύλλον τοῦ 1906 θὰ εἶνε ἀγνωρίστον. Δὲν λέγω τίποτε ἄλλο περὶ τῶν περιεχομένων του, εἰμὴ ὅτι ἐκτὸς τῶν ὠραιστάτων διηγημάτων, καλλιτεχνικῶν μεταφράσεων, ποιημάτων, δραμάτων καὶ λοιπῶν, θὰ δημοσιευθῆ καὶ ἕνα θαυμάσιον μυθιστόρημα ἐν συνεχείᾳ, θαυμασίας πλοκῆς καὶ μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Πλειάδος» ἐκανονίσθη διὰ μὲν τὸ ἐσωτερικὸν ἢ ἔτησίᾳ δραχ. ἑπτὰ,

καὶ ἢ ἐξάμηνος τέσσαρες, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς φράγκα χρυσά.

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους θὰ εἶναι προπληρωτέα, καὶ τὸ μέτρον τοῦτο πικρὰ πείρα μοὶ τὸ ἐδίδαξεν. Διότι δὲν εἶμεθα τίποτε Κροῖσοι νὰ στέλλωμεν τὸ φύλλον μας δωρεὰν εἰς τριακοσίους καὶ πλέον, ὅπως συνέβη τὸ ἔτος τοῦτο. Εἰς τριακοσίους, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐστείλαμεν ὅλα τὰ φύλλα, χωρὶς νὰ ὑποπτέωμεν ὅτι δὲν θὰ λάβωσι τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των.

ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ἢ συνδρομὴ τοῦ 1906 θὰ εἶνε ἀνεξαιρέτως προπληρωτέα, καὶ πιστεύομεν ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι τῆς «Πλειάδος» θὰ ἐπιδοκιμάσωσι τὸ μέτρον τοῦτο.

ΔΩΡΑ εἰς 150 ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας διὰ κλήρου θὰ δωρήσωμεν τὸ μυθιστόρημα Φρενοκομεῖον ἢ Οἶκος, ἢ τὴν κωμῶδιαν ὁ Γάμος τοῦ Κρεντσίνσκου, ἔργα θαυμάσια ἀμφότερα. Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν βραβευθέντων θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὴν «Πλειάδα».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ εἰς τοὺς εἴκοσι πέντε πρώτους ὅτινες θὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των, θὰ σταλῆ ἅμα τῇ λήψει τὸ μυθιστόρημα «Φρενοκομεῖον ἢ Οἶκος». Τὰ ὀνόματα τῶν φίλων μου αὐτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὴν «Πλειάδα.» Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ποῖοι θὰ εἶναι οἱ προθυμότεροι!

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ὑπάρχει ἐν τῇ ἀγγελίᾳ διὰ τοῦτο κρίνωμεν περιττὸν νὰ ἐπαναληφθῶν τὰ ἴδια ἐδῶ.

*****

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΠΛΕΙΑΔΟΣ",

Καθὼς εἰς ἄλλην στήλην θὰ ἴδητε, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, τὸ φύλλον μας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου γίνεται δεκαήμερον. Τί χαρὰ! Τότε καὶ οἱ διαγωνισμοὶ μας θὰ εἶνε συχνότεροι, καὶ ἢ ἀλληλογραφία ζωηρότερα, καὶ τὰ περιεχόμενα πολὺ περισσότερα, ὅλα ἀπὸ καλῶν μουσικοῦ. Θὰ ὑπομνήσω πάλιν εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι ἢ συνδρομὴ ἐφέτος θὰ εἶναι προπληρωτέα ἀνεξαιρέτως διὰ πάντας, διότι ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους πέρυσιν δὲν ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν των. Καὶ τώρα τίς μοῦ πληρώνει, χαρτί, ταχυδρομικὰ τέλη; (60 λεπτὰ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν) ἔξοδα ἐκτυπώσεως; Ἐὰν συνέβη λοιπὸν αὐτὸ ἐν ἔτος, οὐδὲως θὰ ἀφήσω νὰ ἐπαναληφθῆ καὶ πάλιν Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδεὶς τῶν φίλων μου πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιθυμῆ. Λοιπὸν ἔλαβα τὴν ἀπόφασιν ἐφέτος, νὰ εἶνε ἢ συνδρομὴ προπληρωτέα.

Ἄκουε ἐκεῖ νὰ ῥίψῃς εἰς τὸ καλάθι τῶν ἀρχήστων τὸ ὠραῖον ποιηματάκι μου; Τί κακὴ ποῦ εἶσαι!» Ἔτσι μοῦ γράφει ἢ Ἐαρινὴ Πρωτὰ καὶ εἶχεν

ἀπορασίη νὰ μὴ μοῦ ξαναγράψῃ πιά, ἀλλὰ μόλις ἐδιάβασε τὸ φύλλον μας (διότι πρῶτα—πρῶτα διαβάζει τὴν ἀλληλογραφίαν) ποῦ νὰ ἀνέξῃ! Μοῦ γράφει λοιπὸν ἕνα γράμμα μὲ χίλια δύο πράγματα, καὶ μὲ ἕνα ποιηματάκι, τόσον ὠραῖο, μὰ τόσον ὠραῖο, ὥστε θὰ τὸ δημοσιεύσω λίαν προσεχῶς!

Τί εὐτυχῆς ποῦ εἶνε ἡ φίλη μου Σκια τῆς Ἑλπίδος! Μετῴκησαν πλέον εἰς τὰς ὠραίας Ἀθήνας. Καὶ γιατί νομίζετε, ἡ Σκια τῆς Ἑλπίδος ἔχει περισσοτέραν χαράν; Διότι θὰ ἴδῃ τόσα ὠραία πράγματα εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ μοῦ ἀπαντήσετε τίποτε, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ· διότι... ἀλλ' ἄς ἀκούσωμεν καλλίτερον τὴν ἴδιαν... «Περαιοστέρον εἶμαι ἐνθουσιασμένη διότι θὰ εἶμαι πλησιέστερον σου καὶ ἔτσι θὰ σὲ λαμβάνω αὐθημερὸν ἀγαπητῆ μου «Πλειάς». Εἰπέ παρακαλῶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι πολὺ εὐχαρίστως περιμένω νὰ μοῦ στείλῃ. Ὅστε τοῦ γρίφου τῆς Μιμόζας δὲν ἐτόλμητες νὰ στείλῃς τὴν λύσιν; Ἀλήθεια εἶδες τί δύσκολος;

«Ὅλα τὰ παιδία τῆς Ζακύνθου θὰ κάμωμεν καὶ ἄλλον σύλλογον πρὸς διάδοσίν σου» μοῦ γράφει ὁ ἀγαπητός μου φίλος Γεράσιμος Μαυρωτᾶς. Φίλησέ μου σὲ παρακαλῶ ὅλους τοὺς καλοὺς φίλους σου ποῦ εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἔργον μου. Ὅταν κάμετε τὰς ἀρχαιότητας μοῦ τὰς στέλλεις, διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσω εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου. Τόσον πολὺ ἐδιάβασε τὸ φύλλον μας τὸ Ῥόδον τῆς Καρδίας ὥστε τὸ ἔμαθεν ὅλον ἀπέξω. Νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ ἐπιθυμία σου ἐκπληροῦται καὶ ἀπὸ πρώτης Ἰανουαρίου θὰ περιμένῃς μόνον δέκα ἡμέρας. Στεῖ ἔμοι λοιπὸν τὰς πνευματικὰς σου ἀσκήσεις ἀπὸ τὰς ἔχεις ἐτοίμους. Ναί, καὶ καλὰ ποῦ μοῦ τὸ θυμήσες διὰ νὰ εἰδοποιήσω τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ στέλλουν ἀπὸ 25 ἀσκήσεις ἕκαστος, ὅλων τῶν εἰδῶν ἰδικὰς των καὶ ὅχι ἀντιγραμμένας, διότι ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους θὰ δημοσιεύονται πολὺ περισσότερα.

Ἐνα χαριτωμένο γράμμα ποῦ μοῦ στέλλει τὸ Μὴ μετῴκησιν, ὅλο ἐνθουσιασμὸν εὐρέτε δά, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους τί ἐνθουσιῶδες ποῦ εἶνε τὸ Μὴ μετῴκησιν. «Μόνον ἂν εὐρίσκειτο κανεὶς παρῶν, μοῦ γράφει, τότε θὰ ἔβλεπε ἐξωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπόν μου ἄφατον χαράν». Καὶ πολὺ δικαίως φρονεῖ ὅτι οἱ μὴ ὄντες συνδρομηταὶ μοῦ, εἶνε «μακρὰν τῆς φιλομουσίας».

«Θαῦμα! ἔξοχον! ἀριστοῦργημα!» ἦτο τὸ διπλοῦν φύλλον μοῦ γράφει τὸ Καναρίνι (διὰ τί θέλεις νὰ ἀλλάξῃς τὸ ὠραῖον ψευδώνυμόν σου, μὲ τὸ ὁποῖον σὲ ἐσυνηθίσαμεν ὅλοι, ἄνευ λόγου). Καὶ ὁ ἐνθουσιασμός σου ἐξακολουθεῖ ἀκράτητος. Καὶ ὅχι μόνον μὲ λόγους, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα φανερώει τὴν ἀγάπην του. Ἀπόδειξις ὅτι ἔστειλε φύλλα καὶ ἐπιστολάς εἰς μερικὸν ἐν Ῥωσίᾳ συγγενεὶς του διὰ νὰ ἐγγραφῶν εἰς τὸ φύλλον μας. Αἱ Ἀνεμώναι σου ἐλήφθησαν, καὶ διεδιβάσθησαν.

Ἀγαπητῆ μου Ε. Π. Ἀλατζᾶ εὐχαριστῶ διὰ ληφθεῖσαν συνδρομήν. Εἰπέ εἰς τὸν φίλον σου ὅτι ἀναμένω. — Γλυκύλαος Ἀηδῶν, τὸ δημοσιεύω σήμερον—Θὰ στέλλω τὸ φύλλον εἰς τὴν νέαν σου διεύθυνσιν φίλε Ζ. Ν. Καβαλλιώτη. — Εὐχαριστῶ δὲ ὑποσχεθείσας ἐνεργείας ἀγαπητῆ Π. Καλαματιανῆ. — Ἀγαπητῆ μου Ἀρισ. Ν. Πίττη σὲ παρακαλῶ νὰ δώσης τὴν συνδρομήν σου εἰς τὸ πρόσωπον ποῦ μοῦ γράφεις, ἀλλὰ γλήγωρα διότι τελειώνει πλέον τὸ ἔτος μά! — Πλούσιε Φουκαρᾶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὠραίαν σου μετάφρασιν. Στείλέ μου καὶ ἄλλας, διότι ἔχεις ὠραῖον λεκτικόν. Εὖγε! Ὁ καυμένος μου ὁ φίλος Τιμολ. Ἰωαννίδης μόλις προφθάει νὰ μοῦ γράψῃ, τόσα μαθήματα ἔχει! Εὐχαριστῶ διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς.— Ἀγγελε τῆς Νίκης, εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα

γράφεις διὰ τὸ φύλλον μας· ὁ σύλλογός σας εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν ποῦ ἐτοιμάζω, ἔρχεται μεταξύ τῶν πρώτων. Μὲ λύπην μου σὲ πληροφορῶ, Ἀμαρυλλίς, ὅτι τὸ περὶ οὗ γράφεις πρόσωπον δὲν μοι ἔστειλε τὰ χρήματα ποῦ τῷ ἔδωκας. Φρόντισε σὲ παρακαλῶ, καὶ νὰ τὰ ἀποστείλῃς ἡ ἴδια, κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον. Ἀνεμώνας ἔστειλα—Φίλε μου Γ. Σ. Κυριακόπουλε, εἶνε πρωτότυπον τὸ διήγημα ποῦ μοῦ ἔστειλες; Καὶ ἐὰν εἶνε, ποίας ἱστορικῆς πηγᾶς εἶχες ὑπ' ὄψιν ὅταν τὸ ἔγραψες; Σὲ ἐρωτῶ διότι μοῦ ἤρесе. Ἀνεμώνας ἔστειλα.— Ἰδοὺ Ποιμενίς τῆς Ἀρκαδίας ὅτι τὸ ὄνειρόν σου ἐκπληροῦται, καὶ τὸ φύλλον μου γίνεται δεκαήμερον. Νὰ λοιπὸν ὅτι καμμιά φορά τὰ ὄνειρα γίνονται σωστά! Ποῦ νὰ σὰς μαντεύσῃ, ὦ μυστηριώδεις ἄγνωστοι, τὸ Ἀμέριμον Ἀρχοντόπουλο—«Ὁ λησμονηθεὶς συνδρομητῆς σας,» ἔτσι ὑπογράφεται ὁ φίλος μου Διον. Σ. Λυμυούρης. Μὰ λησμονῶ ἐγὼ ποτὲ τοὺς φίλους μου; Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων εἰς αὐτοὺς ποῦ γράφεις γίνεται τακτικῶς, ὥστε φρόντισε νὰ ἐξετάσης μήπως χάνωνται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον—Ἰγροβρύχιον, εὐχαριστῶ δι' ἕνα γράφει—Μὲ πολλήν μου χαρὰν ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολήν σου Δακρυόβρεκτον Ἰον, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν. Βραβεῖον ἔστειλα.— Ἀστερόεσσα Νύξ (ἐγκρίνεται) σοὶ ἐστάλη ὅλη ἡ σειρὰ—Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν φίλον μου Ἀνδρέαν Παπανικολάου διὰ τὴν ἀνεξάντητον ἀγάπην του.— Ἀγαπητῆ μου φίλε Γεώργ. Διαμαντόπουλε, συμμορφώθη μὲ τὴν νέαν διεύθυνσίν σου. Εὐχαριστῶ δὲ ὅσους ἐπαίνους γράφεις διὰ τὸ φύλλον μου. Ἀλκηστις (ἐγκρίνεται). Δημοσιεύω μετὰ πολλῆς μου χαρᾶς ὅλας τὰς προτάσεις σου.— Ἀγαπητῆ μου φίλε Ἠλία Γ. Γρηγοριάδη, εὐχαρίστως θὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελίαν σου. Εὐχαριστῶ διὰ ληφθεῖσαν συνδρομήν.— Φίλε Π. Μπακανάκη ἔχω ἀναγνώσει εἰς τὴν «Ἀστραπὴν» πολλὰ ποιημάτά σου καὶ σὲ συγχαίρω μετὰ χαρᾶς θὰ τὰ ἴδω νὰ ἐκδοθῶν καὶ εἰς ἰδιαιτέρον τόμον. Ἡ ἀνωμαλία τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου θὰ προέρχεται ἐκ τοῦ ταχυδρομεῖου τῆς πόλεως σας. Φυλάττω πάντοτε τὴν «Ἀρχοντοπούλαν» τὴν ὁποῖαν θὰ δημοσιεύσω. Ἀγαπητῆ μου Κ. Ν. Παπανικολάου φαίνεται ὅτι εἰς τὴν Πιέρην δὲν θὰ εἶνε τακτικὸν ταχυδρομεῖον. Γάτος τῆς Ἀνατολῆς ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ ὅχι καὶ πολὺ μίσησ εἰς τὰ ποινικία!

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἂν ἐνθυμείσθε, εἶχα γράψῃ ὅτι κάποιος ἀφηρημένος ἐλησμόνησε νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του εἰς τὰς λύσεις ποῦ ἔστειλε. Καὶ ἡ φίλη μου Δις Χιόνα Πρωτοπαπᾶ δὲν εἶδε τὸ ὄνομα τῆς μεταξὺ τῶν λυτῶν καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἐκεῖνῃ ἡ ἀφηρημένη. Σὰν δύσκολον μοῦ φαίνεται νὰ τὸ πιστεῦσω, ἀλλὰ καμμιά φορά ὅταν βιάζεται κανεὶς, συμβαίνει καὶ νὰ λησμονήσῃ νὰ ὑπογράψῃ. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐπιμυθίου ἐρωτᾶς πότε θὰ ἐκδοθῶν; Νὰ ἦταν κι' ἄλλα! Ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Αὐγούστου.

Χαίρω πολὺ Τζάλμα. (ἐγκρίνεται) ὅταν βλέπω ὅτι οἱ φίλοι μου ἀναγνωρίζουν τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους καταβάλλω πρὸς χάριν των, καὶ τοῦτο μὲ ἐνθαρρύνει ὅπως προχωρήσω μετὰ πλεονος θάρρους εἰς τὸ ἔργον μου, ὑπερπερῶσα ὅλα τὰ προσκόμματα. Ναί, ἡ «Πλειάς» ΘΑ ΖΗΣΗ καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμή νὰ γίνῃ τὸ ἀνάγνωσμα ὀλοκλήρου ἀνεξαιρέτως τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος. Ἐνόσω ἔχω φίλους εὐγενεῖς, οἵτινες ἐκτιμῶσι τὴν ἐργασίαν μου, θὰ κατισχύσω καὶ τίποτε δὲν θὰ ἠμπορήσῃ νὰ μοι φέρῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀπογοήτευσιν. Ναί, ναί, ἡ «Πλειάς» ἐγεννήθη διὰ νὰ ζήσῃ.

Χαιρετισμοὶ πληροφοροῖαι.— Ἡ Νύμφη τῶν Ἰτεῶν πληροφορεῖ τὸν Ἀγγελον τῆς

Ἀγάπης, ὅτι αἱ ἐντυπώσεις τοῦ γάμου εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο προσκεκλημένη τὴν 2 Αὐγούστου ἦσαν εὐχάριστοι, καθότι καὶ ἡ νύμφη ἦτο ὠραία καὶ κόσμος πολὺς εἶχε προσέλθῃ.— Τὸ Μὴ μετῴκησιν χαιρετᾶ τὸ ἀγαπητὸν Ῥόδον τῆς Καρδίας, τὸ ὁποῖον γνωρίζει κάλλιστα προσωπικῶς ὡς καὶ αὐτό, καὶ τὸ προτρέπει νὰ μὴ κρύπτεται πλέον. Συγχαίρει δὲ ἐπίσης θερμῶς τὸ Διαβατικὸν Περιστεράκι καὶ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν διὰ τὰς μεγάλας προόδους τοῦ συλλόγου των καὶ τοῖς εὐχεται ὁμοίαν ἐπιτυχίαν νὰ ἀπαντήσωσι κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον.— Τὸ Ἀκρογιάλι πληροφορεῖ τὴν Ἐκρινὴν Πρωίαν ὅτι τὰ συγχαρητήρια δὲν τὰ ἀγοράζει ἀπὸ κανένα μπακάλην, ἀλλὰ τοῦ τὰ ἐμπνέει ἡ εὐκίσητος καρδιά του! Ὅσον διὰ τὴν κατοικίαν του, ἄς τὸ ζητήσῃ εἰς τὴν πρώτην ἀκτὴν ποῦ θὰ συναντήσῃ.— Ὁ Ἀγγελος τῆς Νίκης ἀπαντῶν εἰς τὸν Τιμολ. Ἰωαννίδην τὸν εὐχαριστεῖ διαπύρως διὰ τὰ πρὸς αὐτὸν συγχαρητήριά του, ἀλλὰ τὸν πληροφορεῖ ὅτι οὐδὲν τὸν μέλει ἐὰν ἔχῃ ἐλπίδας ὅτι θὰ προοδεύσῃ ὁ σύλλογός των ἢ ὄχι, ἂν καὶ μετεχειρίσθῃ πᾶν μέσον νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργον των.— Ἡ Γλυκύλαος Ἀηδῶν, Poste-! estante, Ἀμφισσαν, ἀνταλλάσσει Δελτάρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ καλλιτεχνικώτερον θὰ βραβεύσῃ τὴν 1ην τοῦ ἔτους μὲ 50 δελτάρια.— Τὸ Καναρίνι εὐχαριστεῖ τὴν δεσποινίδα Μαρίκην Π. (Χανία) διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον τῆς καὶ ἐρωτᾶ τὸν Ἰωσήφ Ἀνχωνιστάκη, διὰ τὴν διέκοψε τὴν ἀνταλλαγὴν δελταρίων καὶ ἐπιστολῶν. Διὰ νὰ τὸν ἐνθυμηθῇ δέ, τῆς καθιστᾶ γνωστὸν, ὅτι εἶνε ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλε γραμμὰ τὸσημα καὶ μίαν φωτογραφίαν.— Ὁ Théodose Uenétatos, Samsous, Mer-Noire δέχεται ἐπὶ δελταρίων ἐν τετραστίχον, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ καλλίτερον θὰ βραβεύσῃ μὲ 50 δελτάρια.— Ἡ Ἐκρινὴ Πρωία χροαιτᾶ τὸ Ἀκρογιάλι καὶ τὸ συμβουλεύει νὰ μὴ ἀνακατεύεται σὲ ξέναις δουλείαις. Ἐξ ἄλλου ἐκεῖ ποῦ ἔμαθε τὰ ὀρθοσκοκλίματα, εἰς αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάγῃ.— Τὸ Δακρυόβρεκτον Ἰον ἐρωτᾶ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν ἐὰν ἔλαβε τὴν κάρταν τῆς καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ τρομάξῃ ἐὰν κατὰ λάθος ἐτυπώθῃ τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὴν ἀπάντησιν «ἐὰν ἐγνώριζον ποῦ δὲν θὰ ἔμενα ἐν τῇ δυστυχίᾳ». Καὶ τῆς εὐχεται ὀλοφύχως νὰ μὴ γνωρίσῃ ποτὲ τὴν δυστυχίαν. Τὸ ἴδιον ἐπίσης ἐρωτᾶ τὸ Διαβατικὸν Περιστεράκι τί γίνεται καὶ ἐὰν ἔλαβε τὴν κάρταν του καὶ ἀναμένει νὰ ἴδῃ δημοσιευμένην τὴν βραβευθησομένην ἀπάντησιν, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ διὰ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι δὲν ἀπάντησεν εἰς τὴν Ἀνεμώνην του. Μήπως ἐξ ἀκαταδεξίας; (Ἄ ὄχι! Τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι εἶνε ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι καταδεκτικώτατον. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνει). Ἐν τέλει δηλοῖ ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἀνταποδώσῃ Ἀνεμώνας,

πρὸς ὅσους τῆς στείλωσι πρῶτοι.— Ἡ Ἀστερόεσσα Νύξ προσφέρει τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας τῆς εἰς τὴν ἀγαπητὴν τῆς Ἐρημίτιδα διὰ τοὺς πρὸς αὐτὴν χαιρετισμούς τῆς καὶ χαιρετᾶ τὸν εὐγενῆ νέον Διονύσιον Σ. Λυμυούρη. — Ὁ Ζαχαρίας Καβαλλιώτης συγχαίρει τὸν Ἀναγνώστην Χρυσοβέργην διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀγαπητῆς του ἀδελφῆς.— Ὁ Γεράσιμος Ἀννίνος χαιρετᾶ τὴν Δίδα Μαρίαν Νάλλιαν καὶ τὴν ἐρωτᾶ ἐὰν ἔλαβεν τὰ πρὸς αὐτὴν σταλέντα δύο δελτάρια του.— Ἡ Ποιμενίς τῆς Ἀρκαδίας ἀσπάζεται τὴν ἀγαπητὴν τῆς Ἐρημίτιδα καὶ τῆς καθιστᾶ γνωστὸν ὅτι ἡ προηγουμένη καταχώρισις εἰς τὴν «Πλειάδα» τὴν ἐλύπησε πολὺ, ἀλλὰ γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν καὶ τοῦτο τὴν ἀρκεῖ. Ἐπίσης ἡ Ποιμενίς τῆς Ἀρκαδίας προσφέρει τὰς εὐχὰς τῆς εἰς τὴν Ἀλκηστιν, καὶ πληροφορεῖ τὸ Ἀμέριμον Ἀρχοντόπουλον, ὅτι τῆς εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας καὶ τὸ ποίμνιόν τῆς λόγῳ τοῦ χειμῶνος καὶ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν εὐφορον τῆς Μεσσηνίας πεδιάδα. Ἰσως πράξῃ τοῦτο κατὰ τὸ θέρος.— Ἡ Ἀλκηστις (Πληγωμένη Τρυγῶν) πληροφορεῖ τὸ Ἀμέριμον Ἀρχοντόπουλον ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀποδίδουσα τὰ ἴσα, ὡς καὶ ἡ Ποιμενίς τῆς Ἀρκαδίας. Καὶ ἐὰν δὲν τῷ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον ποῦ τοῦ ἐδώρησαν, ἄς τὸ ἀλλάξῃ μὲ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης, ἐὰν τὸ προτιμᾷ. Ἐπίσης τὸ πληροφορεῖ ὅτι δὲν βλέπει καμμίαν μετάφρασίν του εἰς τὸ χαριτωμένον φύλλον τῆς «Πλειάδος», ἐνῶ γνωρίζει ἀριστα τὴν γαλλικὴν. Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ὅτι βεβαιώνεται νὰ μεταφράσῃ καὶ τότε τοῦ ταιριάζει πολὺ ὁμορφα τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἔχει. Ἡ ἴδια πληροφορεῖ τὴν Ἐρημίτιδα, ὅτι ἀδίκως ἔχει τοιαύτην ἰδέαν διὰ τὴν εὐγενῆ Ποιμενίδα τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἂν θέλῃ νὰ τῆς δοθῇ ἡ δέουσα ἀπάντησις ἄς παρουσιασθῇ μὲ τὸ ἀληθές τῆς ὄνομα.— Ὁ Σπυρίδων Δ. Στεκούλης ἀσπάζεται ὅλους τοὺς συνδρομητάς τῆς «Πλειάδος», καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ μαζὺ τους Δελτάρια Διεύθυνσις— Σπυρ. Στεκούλης, Ζακύνθον.— Ὁμοίως ἀνταλλάσσει καὶ ὁ Ἀνδρέας Μαρκάκης Ἡράκλειον (Κρήτης) καὶ ὁ Σ. Π. Ἀλατζᾶς (ἀνταποδίδων δύο ἀντὶ ἑνὸς εἰς τοὺς στέλλοντας καλλιτεχνικὰ) Μυτιλήνην. Ἐπίσης ταχυδρομικὰ δελτάρια ἀνταλλάσσει μὲ ὅλας τὰς συνδρομητριάς τῆς «Πλειάδος» ἡ δις Πουλυγερία Βούλγαρη, Τρίπολιν.— Ὁ Γεώργιος Ἰάκυνθος δηλοῖ, ὅτι δέχεται ἀπαντήσεις ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως «τί εἶνε ἔρω». Τὴν ὠραιότεραν θὰ βραβεύσῃ μὲ τὸ μυθιστόρημα οἱ «Ληστοπειραταί». Αἱ ἀπαντήσεις δέον νὰ γράφονται εἰς κάρτας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Γεώργιον Ἰάκυνθον Συνοικία Μακρυγιάννη, Ἀθήνας.— Ἡ Ἐρωτευμένη Καρδοῦλα εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν Δίδα Ἑλλην Σολωμῶνιδου διὰ τὰ ὠραία δελτάρια τῆς. Ἡ ἴδια χαι-

ρετῶ τὸν Νίκον Παπάζογλον καὶ τὸν ἐρωτᾶ ἐάν ἔχη ψευδώνυμον. — Ἡ Εἰρωνία τῆς Τύχης ἀπαντᾶ εἰς τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν ὅτι τὸ σκυλάκι τῆς τὸ Μπολιτῶκ δὲν τὸ πέρνει πλέον μαζύ της, διότι εἶνε ἀνκιδέστατον καὶ φωνάζει εἰς τὸν περίπατον, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ποῦ εὐρίσκειται· καὶ ἂν δὲν περιορισθῇ με αὐτὸ θὰ ξυλισθῇ εἰς τὸ τέλος τὸ πρόστυχον. — Ἡ ἰδία ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ῥοδοδάφνην διότι δὲν δύναται πρὸς τὸ παρὸν νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἀνταλλάσσουσα Ἀνεμώνας.

Ἀνεμώνας ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ Πλούσιος Φουκαρᾶς μετὰ τὴν διδα Φιφὴν Κουκορίκου, καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου. Ἡ Πιστὴ Φιλία (ἐγκρίνεται) μετὰ τὴν Ἀθώαν Κχοδίαν, Δούκα Βωφόρ, Δακρύβεκτον Ἴον, Ἰουλίαν Συμμελίδου, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης. Ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος μετὰ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Νύμφη τῶν Ἰτεῶν, Ἀνθοφόρον Μάϊον, Ἐκρινὴν Πρωίαν, Δακρυάνθη Παγκάλου, καὶ μετὰ ὄλων τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ συνδρομητῶν. Ἡ Νύμφη τῶν Ἰτεῶν μετὰ τὴν Μιμῶζαν καὶ Ἀνθοφόρον Μάϊον. Ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Νύμφη τῶν Ἰτεῶν, διδα Σοφίαν Εὐελπίδου, Καναρίνι, Σκιὰν τῆς Ἐλπίδος, καὶ Ῥόδον τῆς Καρδίας. Τὸ Μὴ μετὰ Λησιμόνει μετὰ τὸ Ῥόδον τῆς Καρδίας, Ἐρωτευμένην Καρδούλαν, Ῥοδοδάφνην, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μυροβόλον Χαραυγὴν, καὶ Δακρύβεκτον Ἴον. Τὸ Ῥόδον τῆς Καρδίας μετὰ τὸν Ἀριστογείτονα, διδα Μαριάνθη Παγκάλου, Ἀπελπιν, Πικραμένην Καρδούλαν, Εἰρωνίαν τῆς Τύχης, Ῥοδοδάφνην, Φῶς τῆς Νυκτὸς καὶ Τιμολ. Ἰωαννίδην. Ὁ Ζαχ. Καβαλλιῶτης μετὰ τὸν Ἀντων. Κουτελάκη. Ἡ Ἐκρινὴ Πρωία μετὰ τὸν Πλούσιον Φουκαρᾶν, Διαβατικὸ Περιστεράκι, Φρᾶ Διάβολον, Μῆλον τῆς Ἐριδος, διδα Ἐλένην Σβορώνου, Γεώργιον Ἀσημάκη καὶ Εὐελπιν ΣΚ. Ἡ Ἐρωτευμένη Καρδούλα μετὰ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς τῆς «Πλειάδος». Θὰ βραβεύσῃ δὲ τὴν καλλιτέραν ἐξ ὧσων λάβῃ εἰς τὸ διάστημα δύο μηνῶν, δι' ἐνὸς ὀγκώδους μυθιστορήματος. Ὁ Γιάγκος Σουβαλιῶτης μετὰ τὸν Χαλασμὸν Κόσμου, Εὐαγ. Μπόσκαν, Διαβατικὸ Περιστεράκι καὶ Ἐρωτευμ. Καρδούλα, τὸ Δακρύβ. Ἴον μετὰ τὸν Γεράσιμ. Ἀννινον, τὴν ὁποίαν κτεθέλεξαν αἱ εὐστοχοὶ ἀπαντήσεις του καὶ ἡ καλαισθησία του.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 9-10 ΦΥΛΛΟΥ

1) Θῆρα — Ἡρα. 2) Μῦτρα — Μύρον. 3) Κάπρος. — 4) Ὀμηρος — Μῆρος. 5) Λύρα — Ὑδωρ — Ρώμη — Ἄρης 6) Ἡ Φάρος. 7) Ἡ λέξις οὐσιαστικόν, ἥτις εἶνε ἐπίθετον. 8) Ἄστατα τὰ τῆς τύχης 9) Ἐἰς ὅς καὶ μία μῦα, συνέπινον ὕδωρ.

ΛΥΤΑ Ι

Ἐρωτευμένη Καρδούλα (8) Ξενοφ. Οἰκ. Ἀτέσης (4) Τιμολ. Ἰωαννίδης (6) Ὀρεσεΐδιος Τόπανος (3) ἐγκρίνεται καὶ τὸ ψευδώνυμον. Ἡ συνδρομὴ σου δὲν μοι ἐστάλη ἀκόμη). Εἰρωνία τῆς Τύχης (2) Ἐλπιδοφόρος (6) Γιάγκος Σουβαλιῶτης (4) Τζάλμας (2) Κωνσταντ. Παρασκευάδου (4) Καναρίνι (7) Ῥόδον τῆς Καρδίας (6) Μὴ μετὰ Λησιμόνει (7) Καρδία ὑπὸ Πέτραν (9) Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (9) Νύμφη τῶν Ἰτεῶν (2) Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης (6) Ἐκρινὴ Πρωία (2) Σκιὰ τῆς Ἐλπίδος (5) Ἀριστείδης Ν. Πίττας (8) Εὐρ. Ν Φιλίππιδης (3) Πλούσιος Φουκαρᾶς (7). Ἐννοεῖται ὅτι μόνον αἱ ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάριτος καὶ ἐμπροθέσμως σταλεῖσαι λύσεις, ἐλήφθησαν ὑπὸ Καναρίνι, τὸ Ῥόδον τῆς Καρδίας, ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, ὁ Ξενοφ. Οἰκ. Ἀτέσης καὶ ἡ Σκιὰ τῆς Ἐλπίδος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 1) Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
εἶμαι μία μετοχὴ.
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς
πάλι μὲν μετοχὴ.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μιουκαϊάκι.
- 2) Ἄρνησιν φέρ' ἢ κεφαλὴ, ὃ τράχηλος θαυμάζει.
Τοὺς βραδυγλώσσους κἀποτε ἢ μέση μου τρομάζει.
Τὸ δὲ λοιπὸν ἀποτελοῦν ὠραία λουλουδάκια.
Τὸ σύνολόν μου φέρουσε ἄφθονα κοριτσάκια.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς δος Εὐαγγελίας Φράγκου.
- 3) Ἄν θελήσῃς ἓνα γράμμα νὰ συρράψῃς μετὰ ἄγωνα,
μέλος ἔγεινεν ἐμπρός σου, κί' ὄπλον διὰ τὸν Σαμφῶνα.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καναρίνι.
- 4) Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι, τὸ κεφάλι μου στενάζει.
Τὸ ἐπιλοιπὸν ποῦ μένει εἶνε χρήσιμον πολὺ.
Τὸ ζητοῦν οἱ πεθαμένοι, τὸ ζητοῦν κ' οἱ ζωντανοί.
Καί' τὸ σύνολόν μου ὃ λύτης εἰς ἓν δένδρον τὸ κυττάζει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γ. Ἀρακύνθου.
- 5) Ἄν ἓνα φθόγγον μουσικῆς, μετὰ μετοχὴν ἐνόσῃς
ἓνα ἐκ τῶν ἐπτὰ σοφῶν, εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαβατικὸ Περιστεράκι.
- 6) διὰ τῶν φωνηέντων Α καὶ Η τῇ προσθήκῃ τριῶν
συμφῶνων νὰ ἀποτελεσθοῦν τρεῖς λέξεις ἐξ ὧν ἡ μὲν
πρώτη εἶναι ἀποτέλεσμα καλάμου, ἡ β' βελόνης, καὶ
ἡ γ' σακτύλων
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζάλμα.
- 7) Αἵτησις συμβουλῆς.
Πρόκειται νὰ σταλῇ τις τὴν γάταν του εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ζητεῖ συμβουλὴν παρὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς Πλειάδος, εἰς ποῖον σχολεῖον νὰ τὴν σταλῇ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρωτευμένης Καρδούλας.
- 8) Ἄπροσδόκητον.
Διατί ἡ Εὐα ἐδάγκασε τὸ μῆλον;
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καναρίνι.

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τέλους Νοεμβρίου.
Θὰ βραβευθοῦν πέντε ἐκ τῶν λυτῶν.